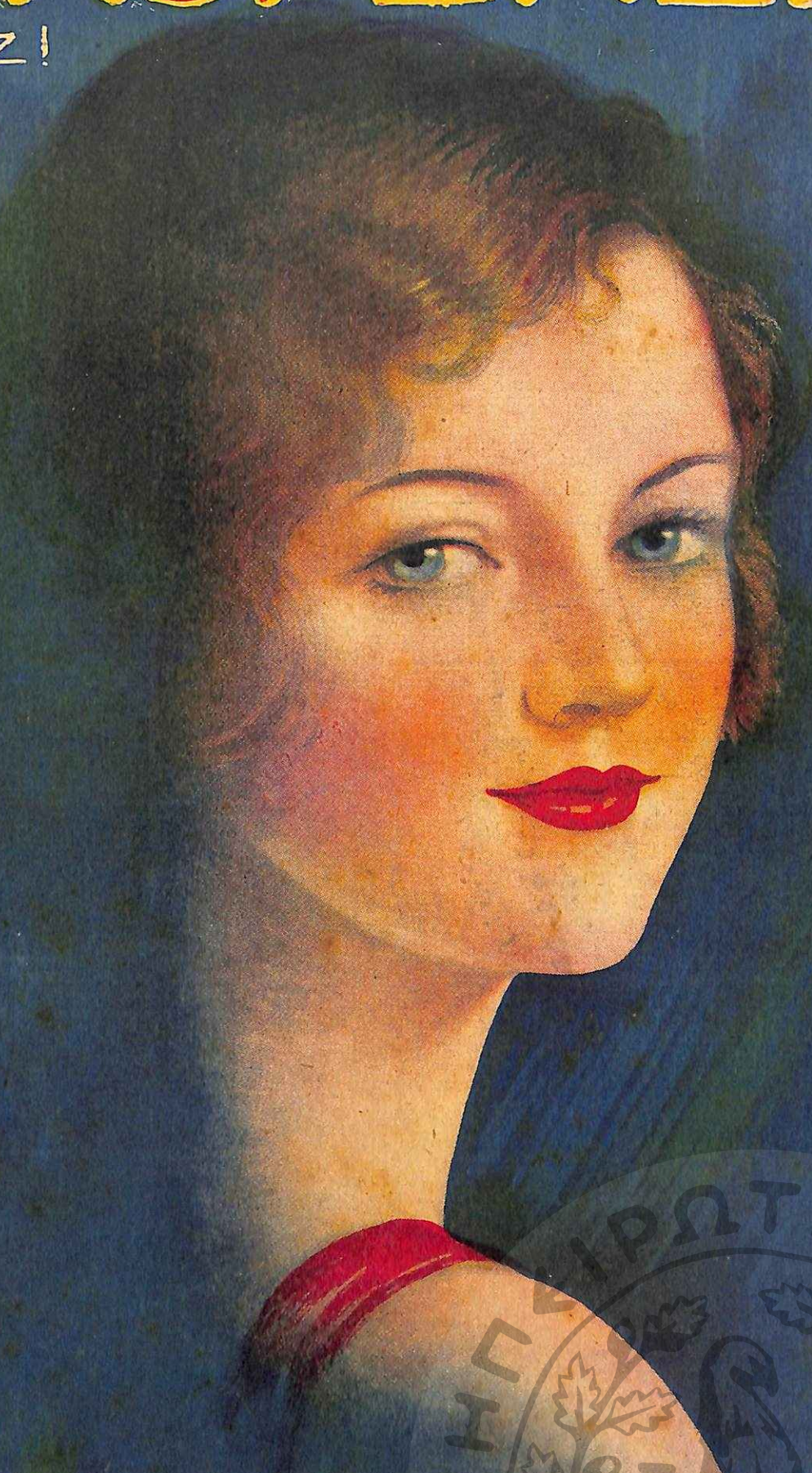

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΑΡ. $\frac{33}{364}$

1933

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μ' όλα ταυτα σας βεβαιώ ότι τα καλλυντικά προϊόντα

EDELWEISS

κάνουν πραγματικά θαύματα, δηλαδή:
 'Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλλει τα δόντια εις αληθινά μαργαριτάρια και αφήνει μία εχάριστη δροσιά εις τὸ στόμα.

'Η ΚΡΕΜΑ δίδει εις τὸ δέρμα μία ἀπαλότητα που μοιάζει με τὸ βελουδο.

'Η ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει τὴν κρέμα και καλύπτει ἀρμονικῶς τοὺς πόρους.

'Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μία σιελπνότητα και ἀνταύγεια εις τὰ μαλλιά και

Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μετ' ὁσμῶν του τὸ γλυκὸ και εὐάριστο που ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάνοντας ἓνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶνε ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δέρμα λευκὸ και ἀπαλὸ.

Ζητήσατε λοιπὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία τὰ προϊόντα EDELWEISS και τὸ θαῦμα ἔγινε.

Θὰ εἶσθε ὥραία και ἐλκυστικὴ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ, ΕΙΣ ΔΙΑΓΥΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΑΣΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :

10-25 Βάτ	πρὸς Δραχ.	30
40 »	»	32
60 »	»	43
75 »	»	50
100 »	»	54
150 »	»	76
200 »	»	95
300 »	»	162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟΛΑΡ, ΣΩΛΗΝΟΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ, ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ, ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΤΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ. ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

*Απαντα τὰ ἠλεκτρικὰ ὀγκὰ δι' ἐγκαταστάσεις.
 Μία ἐπισκεψὶς εἶνε ἀρκετὴ νὰ σὰς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
 ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΟΥ (ΑΝΘ ΠΑΤΩ-ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΖΩΝΤΑΝΗ 'Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

100.000 ΦΡΑΓΚΑ

*Απεδείχθη ἀπὸ ἰατρικὰς κορυφὰς, τῆς Βιέννης ὅτι ἡ ἐπιδεξιὴς δύνανται και πρέπει νὰ τρώγῃ.

Μεταξὺ δέκα γυναικῶν, αἱ ἐννέα ἔχουν ἐπιδεξιμίδας ἐνεργείας ἐξ ἐλλείψεως τροφῆς. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐπακρατούσαν γνώμην ἡ πραγματικότης εἶνε ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν προσέχονται ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἐξ ἰσχυροφίας τοῦ δερμάτος, πρῶτον τὸ ὅποιον προσφέρει τὰς γυναῖδας, τὸ ὄχιτὸν χροῖμα, τοῖς σπασμένους μύς που κάνουν νὰ μοιάζουν με γηρά.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Δερματολογίας τῆς Βιέννης Karl Stejskal ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ ἐπιδεξιὴς δύνανται ν' ἀπορροφήσῃ ἐκκόλλας ἀπὸ τὰς χιμιάδας τῶν πόρων ὀρισμένας τροφὰς ἐπὶ τοῦτο παρασκευασμένας, τὰς ὁποίας τὸ αἷμα θὰ ἀπορροφήσῃ και θὰ καταστήσῃ νέους ἰστούς ζωντανούς, ὑγιεῖς και σφύζοντας. Αἱ καλύτεραι και πλέον δρεκτικαὶ τῶν τροφῶν διὰ τὸ δέρμα ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε τὸ ἐλαιόλαδον και ἡ φρέσκη κρέμα συνδυασμένα με φρυγὰ ἐκχυλίσματα και γαλάκτωμα πρόιον ἀδγού.

*Ἐγγνώμεθα με 100.000 φράγκα ὅτι ἡ κρέμα Tokalon παρέχει τὰ συστατικὰ ταῦτα, τὰ ὁποία οἱ διάσημοι ἰατροὶ ἀναγνωρίζουν ὡς ἀπαραίτητα διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐπιδεξιὴς σας δροσερά, σφιχτή, γεμάτη ζωὴ και νεότητα.

Ἡ ἐπιστημονικῶς τελεία αὕτη τροφή δι' ἀναζωογονήσῃ και δι' ἀνανεώσῃ θαυμασίως τὴν ἐπιδεξιμίδα σας εις μίαν νύκτα. Ἡ συνεχὴς χρῆσις τῆς θὰ κάνει τὸ πρόσωπόν σας τόσο διαγέγ, τόσο λεῖον, τόσο φρέσκο, ὥσως ἐνὸς ἡμέρας. Αἱ γυναῖκες ἐξαπατῶνται σίητοιμα. Καὶ μάλιστα εις τὰς χειρίστας τῶν περιπτώσεων, τοὺς καταβεβλημένους μύς, τὰ μαρμαμένα χροῖματα διαδέχεται μίᾳ ἐκτελειωμένη ὁρατότης.

Μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμα Tokalon, χροῖματος ὡς τὸ βράδυ και χροῖματος λευκοῦ τὸ πρωί, ἐν συνδυασμῷ με τὴν ποῦδρα Tokalon.

*Ἐν περιπτώσει μὴ ἱκανοποιητικοῦ αποτελέσματος, σὰς ἐπιστρέφουμεν τὰ χρήματά σας.

Πολεῖται εις ὅλα τὰ ἀρωματοπωλεῖα και καλὰ φαρμακεία.

Γεν. Ἀμ. «Tokalon» Παρατετέλους 42.

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΚΟΛΩΝΙΕΣ

ΑΡΩΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΠΟΥΔΡΕΣ

ΚΡΕΜΕΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Τὸ Δικηγορικὸν Γραφεῖον κ. κ. Παναγιώτου Τσιμπιδάκου και Π. Καλαμαριώτου, ὁδὸς Σταδίου (Μέγαρον Καραπάνου), ἀναλαμβάνει τὴν διαχείρισιν εἰσδηλοῦτε φύσεως ὑποθέσεων — ἀστικῶν ποινικῶν, διοικητικῶν, φορολογικῶν — ἀρμεδιότητος εἰσδηλοῦτε Δικαστηρίου και πάσης ἀρχῆς. Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-666.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλὸς τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

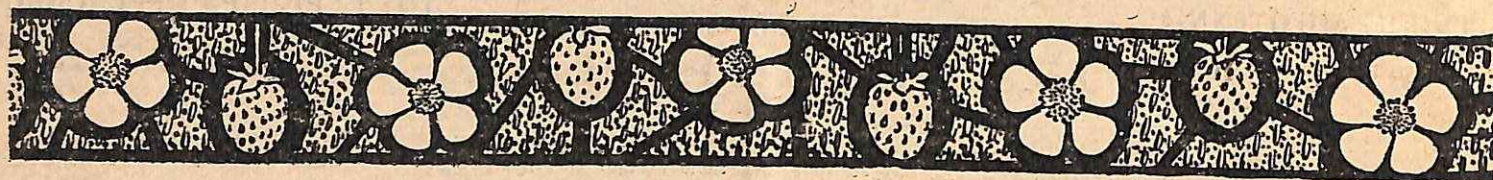
Μενάνδρου 27-Ἀθήνα. Τηλ. 1-6

Οἶκον ἔνδειον

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η γοητευτική στάρ της «Μέτρο-Γκόντριν-Μάγιερ» Μάργκαρετ Μάκ Κόννελ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

(Γκ κατερώματα του περιφήμου Αμερικανού αστυνομικού Νικ Κάρτερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλους)

—Μαξ, πήγαινε γρήγορα να φέρεις εδώ τη Ρενέ! είπε ο Νικ Κάρτερ. Θα είναι στο ξενοδοχείο που την αφήσαμε. Πάρε 'ν' αυτοκίνητο για να κάνεις γρήγορα.

Ο Μάξ βγήκε βιαστικά από το γραφείο του κοσμηματοπώλου. Καθώς διέσχισε το κατάστημα, πέρασε από το Λεμονάν, ο οποίος όμως ούτε τον είδε, ούτε τον ε-πρόσεξε.

Την ίδια στιγμή κι' ο άδαμαντοπώλης σηκώθηκε άπ' από κ' έκανε μια κίνηση να βγί ξω για να ξεφύγει από τον αστυνομικό.

Μα ο Νικ Κάρτερ του έφραξε το δρόμο και, πιάνοντάς τον από το χέρι, του είπε:

—Αυτό δεν γίνεται, φιλαράκο!

Και παρουσιάζοντάς του την ταυτότητά του ως αστυνομικού, πρόσθεσε με φωνή επίσημη:

—'Εν δνόματι του νόμου, σ' συλλαμβάνω!

—Τι; Με συλλαμβάνετε; Ή-τραύλισε ο Νάβελ χλωμός σαν το θάνατο.

—Μάλιστα, απάντησε ο αστυνομικός. Σε συλλαμβάνω ως ένοχο φόνου, κλοπής και απάτης...

—Φόνου; φθόνησε ο Λεμονάν, έτοιμος να λιποθυμήσει.

—Ναι, ως ένοχο φόνου του Ρενέ Λεμονάν!

—Θέ μου! Τά ξεράτε όλα...

—Βέβαια! είπε ο Νικ Κάρτερ. Τά ξεράω όλα. Πάντως όμως έχετε 'ν' 'ν' ορε σ' ταξί: 'Ε-γώ δ'ν αντιπροσωπεύω την επίσημη αστυνομία. Είμαι απλώς ένας ιδιωτικός αστυνομικός. 'Αν λοιπόν μου πιστρέψετε τα διαμάντια του Τίφανυ και μ' αποδεχθείτε ότι είστε άδωος της δολοφονίας του Ροζέ Λεμονάν, ενδέχεται να μη σ'ε συλλάβω. 'Απάντησε μου τώρα σ'ε μερικές ερωτήσεις μου: 'Εν πρώτοις από πού ξέρετε τον κακούργο αυτό Λεμονάν;

—Δεν ξέρω κανένα Λεμονάν, απάντησε ο Νάβελ με φωνή υπό-κωφη.

—Ο Νικ Κάρτερ έσφιξε τη γρο-θιά του και είπε:

—Καλά... 'Αφού δεν μου ά-παντάς, τότε θα ενεργήσω α-λ-λ-οιώς...

Και μισανόγοντας άμέσως την πόρτα, φώναξε, παραλλάσσοντας τον τόνο της φωνής του:

—Καλημέρα, κύριε Λεμονάν...

Προσέπε, σ'ε παρουσιάζω μέσα στο γραφείο μου...

Ο Νάβελ τον άκουσε άνατοι χιλώντας και περιμένε άν άγο-νία την έλέλιζε των γεγονότων.

—'Επει' από μιά στιγμή, ή πόρ-τα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Λε-

μονάν.

Ο Νικ Κάρτερ, άποτραβήχτη-κε σ'ε μιά γωνιά για να μη τον δ'η άμέσως ο κηδεμών της Ρενέ, ο οποίος, μόλις μπήκε μέσα, τράβη-ξε κατ' εθείαν προς τον Νάβελ και του είπε ταραγμένος:

—'Εν' εδύχημα που σ'ε βροχ'α-ξ'ω, Νάβελ... Δεν ξέρεις... Στη Νέα 'Υόρκη, μ'ε κυνηγάει μια νιασμένα αυτός ο διάβολος ο Νικ Κάρτερ... 'Εφ'να έσπευσμένως κι' ήρθα εδώ για να ξεφύγω άπ' τα χέρια του και για να σ'ε είδο-ποιήσω... 'Εχω τη γνώμη να κά-νουμε άμέσως τη μοιρασιά και να ίξασανιστούμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα... 'Εσ'ν δεν ξέρω τί θα κάνης, μα εγώ θα φύγω α-ί-οιο κιάλας για τη Βραζιλία... Κι' 'ν βελήση ο Νικ Κάρτερ να με κυνηγήσει, δεν θα διστάσω να του φυτέψω μιά σφαίρα στο κεφάλι κι' έτσι θ' απαλλαγούμε όριστικά άπ' αυτόν...

—Για δοκίμασε να το κάνης! άκούστηκε έξαφνα μιά φωνή σα-ναστική πίσω άπ' το Νάβελ.

Ο κακούργος γύρισε το κεφά-λι του πίσω κι' αντίκρυσε τον Νικ Κάρτερ. Ο τρώος του ήταν τόσος, ώστε για μερικές στιγμές άπόμεινε σ'ν άπολιθωμένος.

—'Επειτα έτραύλισε:

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

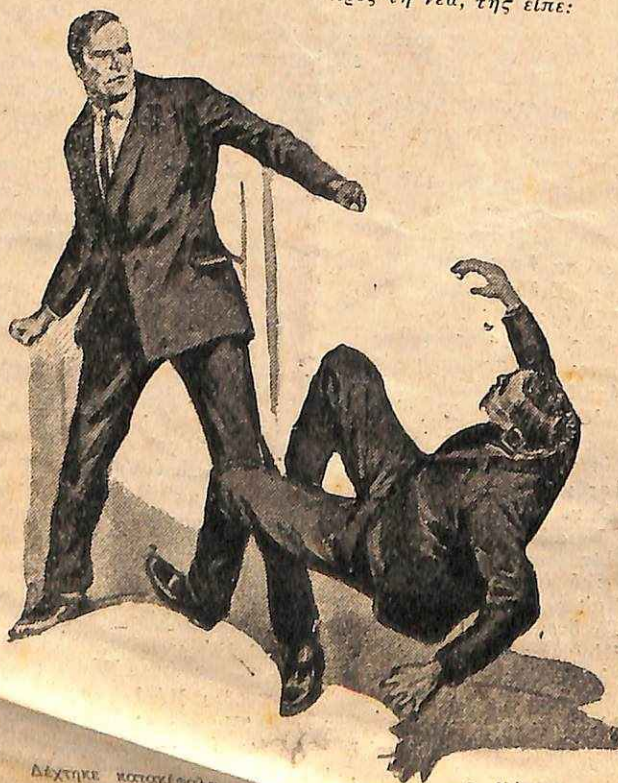
—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

—Μα σύντροφος με το διάβο-λο είσαι; Βρίσκεσαι παντού;

—Βρίσκομαι εκεί που πρέπει να βρεθώ, απάντησε ο Νικ Κάρ-τερ.

Δέχτηκε κατακέφαλα μια τρομερή γροθιά του Κάρτερ...

—'Εν τ'ω μεταξύ ο Μάξ Χέλκς είχε φτάσει στο ξενοδοχείο, στο οποίο ο Νικ Κάρτερ είχε εγκατα-στήσει τη Ρενέ. 'Η νέα, μόλις τον είδε να παρουσιάζεται, τον ρώτησε άνήσυχη:

—Τί τρέχει; Πότε επί τέλους θα τελειώσει ή άδελφαιότης αυτή;

—'Ελπίζω, της απάντησε ο Χέλκς, να έχουν ξεκαθαρίσει όλα σ'ε λίγο. 'Ηθθα να σ'ε πάρω για-τί σ'ε θέλει ο κ. Κάρτερ, ο όποι-ος βρίσκεται τώρα στο άδαμαντο-πώλειο του Νάβελ. Βάλτε το κα-πέλλο σας και άς πηγαίνουμε...

—'Οταν ανέβηκαν στο αυτοκίνη-το, το οποίο ξεκίνησε βιαστικά, ή Ρενέ ρώτησε με άγνια το σύν-τροφό της:

—Μα πέντε μου, επιτέλους, τί άπόγινε ο άδελφός μου;

—Μου ύπόσχεσθε, δεσποινίς, της απάντησε ο νέος, ότι άν σ'ε π'ω την άλήθεια, θα συγκρατήσετε τον έαυτό σας;

—Τι; τραύλισε ή φτωχή νέα, π'έροντας τα χέρια της στο κε-φάλι της. Μήπως το άκέφαλο πτώμα που είδα στο νεκροσκοπείο ήταν του άδελφού μου;

Και επειδή ο Χέλκς σ'ωπαινε, ή φτωχή νέα, συγκρατώντας με δυσκολία τους λυγμούς της, έ-τραύλισε:

—Δεν άπαντάτε, κύριε Χέλκς; Καλά το είχα ύποψιαστή εγώ...

Τότε ο Χέλκς, ο όποιος από καιρό έννοιωθε ένα βαθύ άίσθημα προς τη νέα, της είπε:

—'Εσ'ν, κακούργε, τί ζητάς εδώ;

Τότε εκείνος, ο όποιος ως τη στιγμή αυτή στεκόταν συμμαζε-μένος, πετάχτηκε έξαφνα άπάνω και, δρμώντας κατά της νέας, θέ-λησε να την πιάσει άπ' το λαιμό.

Μα πριν τί φτάσει άκόμα, δί-χτηκε κατακέφαλα μιά τρομερή γροθιά του Νικ Κάρτερ, ο όποιος παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του και σωριάστηκε βαρύς κάτω.

—Κακούργε, φώναξε ο αστυ-νομικός, ποιος διάβολος της Κο-λάσεως κρύβεται μέσα στη βελυ-ρή ψυχή σου.

Μα ο Λεμονάν φαινόταν σ'ν να μην είχε καμιά διάθεσι να σηκωθεί. 'Απεναντίας, φοικώδεις σπασμοί παραμόρφωναν το πρό-σωπό του και σφιγγόβριζε κάτω στο πάτωμα σ'ν κολασμένος.

—Μου φαίνεται πώς το τέρας πεθαίνει...

Και σκύβοντας είδε ότι το πρό-σωπο του Λεμονάν είχε πάρει τό-ρα ένα χρώμα μαυροπόρσινο. 'Ο αστυνομικός, ο όποιος είχε μεγάλη πείρα από τέτοια ζητήματα, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να καταλά-βη ότι τα φαινόμενα αυτά άποτε-λούσαν συμπτώματα κεραυνοβόλου

—Δεσποινίς Ρενέ, ο άδελφός σας δεν ύπόχρε πια τίς ζωής...

—'Επειδή τώρα είστε μόνη στον κόσμο, επιτρέψατε σ'ε μένα, ο ό-ποιος είμαι άφοσιωμένος σας φί-λος, να σ'ε κάνω με την άγάπη μου τί ζωή σας π'ω ευχάριστη.

Ναι, δεσποινίς Ρενέ... Σ'ε ά-γαπώ...

—'Η νέα τον κύτταξε μέσ' άπ' τα δάκρυά της... 'Ο τόνος του ή-ταν τόσο ειλικρινής και τα μάτια του έλαμπαν άπό ένα τόσο άγνό άίσθημα, ώστε πίστεψε στα λόγια του.

—'Ενα χαμόγελο εδυσχίας άνθισε για μιά στιγμή στα πονεμένα της χείλη και του απάντησε:

—Σ'ε ευχαριστώ πολύ, κύριε Χέλκς. Δέχομαι ευχαρίστως να βρω ένα προστάτη σ'ε σ'ε...

—'Εκείνη τη στιγμή, το άμάξι σταματούσε μπρος στο κοσμηματο-πώλειο του Νάβελ.

—'Ο Νικ Κάρτερ, μόλις άκούσε την πόρτα του καταστήματος ν' άνοιξη, έσφιξε μιά ματιά ξω και είπε στους δύο κακούργους που βρισκότουσαν μπροστά του:

—Κύριοί μου, σ'ε έτοιμάζω μιά μεγάλη έκκλησι:

Την ίδια στιγμή μπήκαν μέσα ο Χέλκς και ή Ρενέ. Τότε ο Νικ Κάρτερ έτρεξε προς την πόρτα και την κλείδωσε γρήγορα γρή-γορα.

—'Η Ρενέ, βλέποντας έξαφνα τον Λεμονάν μπροστά της, είπε:

—'Εσ'ν, κακούργε, τί ζητάς εδώ;

Τότε εκείνος, ο όποιος ως τη στιγμή αυτή στεκόταν συμμαζε-μένος, πετάχτηκε έξαφνα άπάνω και, δρμώντας κατά της νέας, θέ-λησε να την πιάσει άπ' το λαιμό.

Μα πριν τί φτάσει άκόμα, δί-χτηκε κατακέφαλα μιά τρομερή γροθιά του Νικ Κάρτερ, ο όποιος παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του και σωριάστηκε βαρύς κάτω.

—Κακούργε, φώναξε ο αστυ-νομικός, ποιος διάβολος της Κο-λάσεως κρύβεται μέσα στη βελυ-ρή ψυχή σου.

Μα ο Λεμονάν φαινόταν σ'ν να μην είχε καμιά διάθεσι να σηκωθεί. 'Απεναντίας, φοικώδεις σπασμοί παραμόρφωναν το πρό-σωπό του και σφιγγόβριζε κάτω στο πάτωμα σ'ν κολασμένος.

—Μου φαίνεται πώς το τέρας πεθαίνει...

Και σκύβοντας είδε ότι το πρό-σωπο του Λεμονάν είχε πάρει τό-ρα ένα χρώμα μαυροπόρσινο. 'Ο αστυνομικός, ο όποιος είχε μεγάλη πείρα από τέτοια ζητήματα, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να καταλά-βη ότι τα φαινόμενα αυτά άποτε-λούσαν συμπτώματα κεραυνοβόλου

—Δεσποινίς Ρενέ, ο άδελφός σας δεν ύπόχρε πια τίς ζωής...

—'Επειδή τώρα είστε μόνη στον κόσμο, επιτρέψατε σ'ε μένα, ο ό-ποιος είμαι άφοσιωμένος σας φί-λος, να σ'ε κάνω με την άγάπη μου τί ζωή σας π'ω ευχάριστη.

Ναι, δεσποινίς Ρενέ... Σ'ε ά-γαπώ...

—'Η νέα τον κύτταξε μέσ' άπ' τα δάκρυά της... 'Ο τόνος του ή-ταν τόσο ειλικρινής και τα μάτια του έλαμπαν άπό ένα τόσο άγνό άίσθημα, ώστε πίστεψε στα λόγια του.

—'Ενα χαμόγελο εδυσχίας άνθισε για μιά στιγμή στα πονεμένα της χείλη και του απάντησε:

—Σ'ε ευχαριστώ πολύ, κύριε Χέλκς. Δέχομαι ευχαρίστως να βρω ένα προστάτη σ'ε σ'ε...

—'Εκείνη τη στιγμή, το άμάξι σταματούσε μπρος στο κοσμηματο-πώλειο του Νάβελ.

—'Ο Νικ Κάρτερ, μόλις άκούσε την πόρτα του καταστήματος ν' άνοιξη, έσφιξε μιά ματιά ξω και είπε στους δύο κακούργους που βρισκότουσαν μπροστά του:

—Κύριοί μου, σ'ε έτοιμάζω μιά μεγάλη έκκλησι:

Την ίδια στιγμή μπήκαν μέσα ο Χέλκς και ή Ρενέ. Τότε ο Νικ Κάρτερ έτρεξε προς την πόρτα και την κλείδωσε γρήγορα γρή-γορα.

—'Η Ρενέ, βλέποντας έξαφνα τον Λεμονάν μπροστά της, είπε:

—'Εσ'ν, κακούργε, τί ζητάς εδώ;

Τότε εκείνος, ο όποιος ως τη στιγμή αυτή στεκόταν συμμαζε-μένος, πετάχτηκε έξαφνα άπάνω και, δρμώντας κατά της νέας, θέ-λησε να την πιάσει άπ' το λαιμό.

Μα πριν τί φτάσει άκόμα, δί-χτηκε κατακέφαλα μιά τρομερή γροθιά του Νικ Κάρτερ, ο όποιος παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του και σωριάστηκε βαρύς κάτω.

—Κακούργε, φώναξε ο αστυ-νομικός, ποιος διάβολος της Κο-λάσεως κρύβεται μέσα στη βελυ-ρή ψυχή σου.

Μα ο Λεμονάν φαινόταν σ'ν να μην είχε καμιά διάθεσι να σηκωθεί. 'Απεναντίας, φοικώδεις σπασμοί παραμόρφωναν το πρό-σωπό του και σφιγγόβριζε κάτω στο πάτωμα σ'ν κολασμένος.

—Μου φαίνεται πώς το τέρας πεθαίνει...

Και σκύβοντας είδε ότι το πρό-σωπο του Λεμονάν είχε πάρει τό-ρα ένα χρώμα μαυροπόρσινο. 'Ο αστυνομικός, ο όποιος είχε μεγάλη πείρα από τέτοια ζητήματα, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να καταλά-βη ότι τα φαινόμενα αυτά άποτε-λούσαν συμπτώματα κεραυνοβόλου

—Δεσποινίς Ρενέ, ο άδελφός σας δεν ύπόχρε πια τίς ζωής...

—'Επειδή τώρα είστε μόνη στον κόσμο, επιτρέψατε σ'ε μένα, ο ό-ποιος είμαι άφοσιωμένος σας φί-λος, να σ'ε κάνω με την άγάπη μου τί ζωή σας π'ω ευχάριστη.

Ναι, δεσποινίς Ρενέ... Σ'ε ά-γαπώ...

—'Η νέα τον κύτταξε μέσ' άπ' τα δάκρυά της... 'Ο τόνος του ή-ταν τόσο ειλικρινής και τα μάτια του έλαμπαν άπό ένα τόσο άγνό άίσθημα, ώστε πίστεψε στα λόγια του.

—'Ενα χαμόγελο εδυσχίας άνθισε για μιά στιγμή στα πονεμένα της χείλη και του απάντησε:

—Σ'ε ευχαριστώ πολύ, κύριε Χέλκς. Δέχομαι ευχαρίστως να βρω ένα προστάτη σ'ε σ'ε...

—'Εκείνη τη στιγμή, το άμάξι σταματούσε μπρος στο κοσμηματο-πώλειο του Νάβελ.

—'Ο Νικ Κάρτερ, μόλις άκούσε την πόρτα του καταστήματος ν' άνοιξη, έσφιξε μιά ματιά ξω και είπε στους δύο κακούργους που βρισκότουσαν μπροστά του:

—Κύριοί μου, σ'ε έτοιμάζω μιά μεγάλη έκκλησι:

Την ίδια στιγμή μπήκαν μέσα ο Χέλκς και ή Ρενέ. Τότε ο Νικ Κάρτερ έτρεξε προς την πόρτα και την κλείδωσε γρήγορα γρή-γορα.

—'Η Ρενέ, βλέποντας έξαφνα τον Λεμονάν μπροστά της, είπε:

—'Εσ'ν, κακούργε, τί ζητάς εδώ;

Τότε εκείνος, ο όποιος ως τη στιγμή αυτή στεκόταν συμμαζε-μένος, πετάχτηκε έξαφνα άπάνω και, δρμώντας κατά της νέας, θέ-λησε να την πιάσει άπ' το λαιμό.

Μα πριν τί φτάσει άκόμα, δί-χτηκε κατακέφαλα μιά τρομερή γροθιά του Νικ Κάρτερ, ο όποιος παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του και σωριάστηκε βαρύς κάτω.

—Κακούργε, φώναξε ο αστυ-νομικός, ποιος διάβολος της Κο-λάσεως κρύβεται μέσα στη βελυ-ρή ψυχή σου.

Μα ο Λεμονάν φαινόταν σ'ν να μην είχε καμιά διάθεσι να σηκωθεί. 'Απεναντίας, φοικώδεις σπασμοί παραμόρφωναν το πρό-σωπό του και σφιγγόβριζε κάτω στο πάτωμα σ'ν κολασμένος.

—Μου φαίνεται πώς το τέρας πεθαίνει...

Και σκύβοντας είδε ότι το πρό-σωπο του Λεμονάν είχε πάρει τό-ρα ένα χρώμα μαυροπόρσινο. 'Ο αστυνομικός, ο όποιος είχε μεγάλη πείρα από τέτοια ζητήματα, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να καταλά-βη ότι τα φαινόμενα αυτά άποτε-λούσαν συμπτώματα κεραυνοβόλου

δηλητηρίασεως.

Πράγματι, ο Λεμονάν τινάχθηκε δυο-τρεις φορές άκόμα κι' έπειτα άπόμεινε άκίνητος. με τη γ'ν- του μαυρισμένη.

—'Ηταν νεκρός!

—'Ο κακούργος, είπε ή Νικ Κάρτερ, δηλητηριάστηκε...

Και άρχισε να εξετάζει το πτώ-μα για να δ'η με ποιό τρόπο είχε δηλητηριασθή.

Βλέποντας το χέρι του σφιγμέ-νο, το άνοιξε και τότε είδε στο τέταρτο δάχτυλό του ένα δαχτυ-λίδι που είχε μιά μικρή προεξοχή.

Το κύτταξε μιά στιγμή κι' έ-πειτα είπε:

—Αυτό το δαχτυλίδι είχε κυν-φιο και γεμάτο άπό ένα τρομερό δηλητήριο... 'Αν πρόφτανε ο Λε-μονάν να συλλάβη τη δεσποινίδα Ρενέ άπ' το λαιμό, άσφαλώς θα π'ην τοιμπούσε με το δαχτυλίδι του και θα τη σκότωνε με τον ί-διο τρόπο...

Και γυρίζοντας προς τον Νά-βελ έπρόσθεσε:

—Τώρα που ο συνένοχός σου ξέφυγε άπό τη δικαιοσύνη των ανθρώπων, άς λογαριαστούμε με σ'ενα...

—'Ο άδαμαντοπώλης όμως στε-νόταν σ'ν άπολιθωμένος και δεν άπαντούσε:

—Τά ξεράω όλα!... του εί-ε ή Νικ Κάρτερ. Θέλεις να σου τ'α-ιτηγθώ; 'Ενα μόνο πράγμα δεν μπορώ να έξηγήσω: τον φόνον του Ροζέ...

—'Ο Νάβελ φάνηκε σ'ν να συν-ιχεται για μιά στιγμή και είπε:

—'Ο Ροζέ δεν δολοφονήθηκε.

Σ'ε το δοκίμομαι.

—'Αλλά; τον ρώτησε ο Νικ Κάρτερ.

—'Ο Νάβελ σκέπασε το πρόσω-πό του με τα χέρια του και είπε:

—Είπε φοβερό! Δεν μπορώ να το π'ω!...

Και πριν προφτάσει κανείς να τον έμποδίσει, έκανε ένα πήδημα έμπρός κι' έπεσε άπάνω στο πτώ-μα του Λεμονάν, του οποίου άρ-παξε το χέρι και το έσφιξε με δύ-ναμι.

—'Ο Νικ Κάρτερ κατάλαβε τον σκοπό του κι' έτρεξε να τον συ-κρατήσει, αλλά ήταν πολύ άγρύ...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο ΝΤΟΥΓΚ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ ΧΩΡΙΖΟΥΝ;

ρη, όπως τους αποκαλούν χαϊδευτικά οι Αμερικανοί, πρόκειται να χωρίσουν.

Το καλλιτεχνικό αυτό ζευγάρι, θεωρείται το πιο ταίριασμένο και πιο αγαπημένο ανδρόγυνον του κόσμου. Γι' αυτόν δεν άκριτως το λόγο ή ειδήσεις του επικείμενου διαζυγίου τους, προξένησε πραγματική κατάπληξη.

Εκατό δημοσιογράφοι ξεκίνησαν άμέσως από διάφορα μέρη του κόσμου για το Χόλλυγουντ, και παρουσιάστηκαν μια μέρα στο «Πίκερ», την μαγευτική έπαυλη των δύο διασήμων καλλιτεχνών.

Αλλά μόλις έφτασαν εκεί, έμαθαν ότι το θαύμα αυτό σπύλι, το όνειρώδες πάγκο του και η παραμυθένια δεκαμένη του έπρόκειτο να... πουληθούν. Ναι, ο Ντούγκ και η Μαίρη αποφάσισαν να πουλήσουν την ώραία τους ιδιοκτησία, στην οποία ζούσαν από το 1920, την εποχή των γάμων τους, ως σήμερα.

Κατά την άφιξη των δημοσιογράφων στην έπαυλη, μόνη η Μαίρη Πίκερσον βρισκόταν εκεί. Δεν θέλησε όμως να πη τίποτα δοκίμικο για το διαζύγιο της.

Δεν καταλαβαίνω, είπε σχεπτικά, γιατί τρέξατε όλοι εδώ να με ρωτήσετε για κάτι που μ' ενδιαφέρει εντελώς άσχετα. Και γιατί επιμένετε ότι... χωρίζω;

Λαοεύω τον άντρα μου, και δεν μπορώ να υποφέρω ούτε την ιδέα καν του διαζυγίου. Είπε αλήθεια ότι αποχωριζόμαστε συνά, άλλ' όχι με την πρόθεσι να χωρίσουμε οριστικά.

Και όμως... Οι δημοσιογράφοι δεν πίστεψαν καθόλου στις διαβεβαιώσεις αυτές της χαριτωμένης βεντέτσας.

Γιατί πουλιέται το «Πίκερ»; Γιατί τα μάτια της Μαίρης ήταν δακρυομένα την ώρα που μιλούσε για τον άντρα της; Γιατί ο Φίλιππανς δεν μύνη πειρά, σχεδόν ποτέ, στο σπίτι του; Γιατί λείπει πάντα σε κινήρια και σε απέλειωτα ταξίδια; Γιατί είχε έτοιμος να κάνει τα λίγο τον γύρο του κόσμου ολόμπαχος;

Οι καλύτεροι φίλοι του καλλιτεχνικού ζεύγους, λυπούνται ειλικρινά για τον επικείμενο χωρισμό τους.

Ο Ντούγκ και η Μαίρη, παντρεύτηκαν από έρωτα στα 1920. Τότε η Μαίρη ήταν κιάλας ενδο-

ξη, ενώ ο Ντούγκ ήταν ακόμα άφρων.

Η Μαίρη ξρωτεύθηκε τόσο τον Ντούγκ, ώστε τον προτίμησε απ' όλους τους διασημούς και πλουσίους άντρες που την ζητούσαν.

Και μπορούμε να διαβεβαιώσουμε ότι ο Ντούγκ και η Μαίρη έζησαν εντελώς ευτυχισμένοι ως τώρα. Ήσαν τόσο αγαπημένοι, ώστε δεν θυσίαζαν ούτε στην έθιμοτυπία των έρωτά τους.

Στά επίσημα δέπναι, πάντα, περιφρονώντας τους τύπους, καθόντουσαν δίπλα ο ένας στον άλλον, και σε όλες τις δεξιώσεις και τους χορούς δεν χορεύαν παρά μόνο οι δύο τους μαζί.

Κάποτε, όταν το διάσημο ζεύγος βρισκόταν στην Αγγλία, δόθηκε προς τιμήν του ένας επίσημος χορός ο' ένα άριστοκρατικό μέγαρο.

Σ' αυτόν τον χορό είχε παρευρεθεί και ο πρίγκιπ της Ουαλλίας και ο αδελφός του πρίγκιπ Γεώργιος και πολλοί αντιπροσώποι των ένδοξοτέρων οικογενειών της Μεγάλης Βρετανίας.

Η Μαίρη Πίκερσον, καθόταν μόνη σε μια γωνιά και κούταζε τις ώραίες τουαλέτες των κυριών και τα πολύτιμα κοσμήματα που έλαμπαν στα φώτα. «Έξαρνα, ένας ωραίος νέος με υψηλή και κομψή σιλουέτα, στάθηκε μπροστά της».

Ήταν ο πρίγκιπ Γεώργιος της Αγγλίας, ο οποίος υποκλήθηκε ευγενικά μπροστά στη Μαίρη και της ζήτησε να χορεύουν μαζί.

Εύχαιστώ πολύ την Υψηλότητα σου, αλλά δεν χορεύω.

Ο πρίγκιπ φάνηκε έκπληκτος και ρώτησε με πολλή άπορία.

Μα δεν έχετε να χορεύετε; Περίεργο...

Η Μαίρη ταράχτηκε ακόμα περισσότερο και είπαι:

—Αληδής... Χορεύω και δεν χορεύω...

Ο πρίγκιπ ακόμα πιο έκπληκτος, επανέλαβε χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα:

—Χορεύετε και δεν χορεύετε;

Η Μαίρη ήρωα-σε τότε τα μά-

(Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου René Study)

της προς τον πρίγκιπα και είπε με απλότητα:

—Δεν χορεύω παρά μόνο με τον άντρα μου...

Ο πρίγκιπ τότε, αντί να προσβληθεί, φάνηκε γοητευμένος από την απάντησι της Μαίρης. Υποκλήθηκε με πολύ σέβας μπροστά της και την συνεχώρη για την ώραία της απάντησι.

Υστερ κάθισε κοντά της και μίλησε για πολλήν ώρα με την σπάνια έκνινη γυναίκα, που έκκλινε μέσα της μια καρδιά άγνη σαν το κρίνο...

Κι' όμως, ύστερ' απ' όλ' αυτά, να που διαδέχεται τώρα ότι ο Ντούγκ και η Μαίρη χωρίζουν.

Δεν είναι τραγικό και άπιστευτο; Κι' όμως... Ίσως η ειδήσις αυτή δεν είναι αληθινή. Διαδίδονται τόσα είδη βάρος των διαφόρων ύστερων!

Δεν είναι πολλά χρόνια που είχε διαδοθεί ότι η Μαίρη θ' αποχωρούσε οριστικά από τον κινηματογράφο. Κι' όμως δεν ήταν αλήθεια. Η Μαίρη εξακολούθησε να παίζει στον κινηματογράφο με τον ίδιο πάντα ζήλο, και την ίδια επιτυχία.

Και τώρα τελευταία, εδήλωσε ότι πρόκειται να παίξει σε διάφορα φιλμ, όπου θα έσορκώνη, όπως πάντα, νεαρά έρωτευμένα κορίτσια.

Η Μαίρη διατηρείται πάντα νέα, λυγρή, χαριτωμένη και είναι πάντα κατάλληλη για να παίξει ολόμους μικρών άρρα βωνιαστικών.

Αντιθέτως όμως ο Ντούγκ έχει αρχίσει κάπως να γεράνη και καταλαβαίνει ότι δεν θα υπορρή πειρά να παίξει με την πρόωτην επιτυχία τους ολόμους των κατακτητών. Γι' αυτό, καθώς φαίνεται, σκέπτεται ν' αποσυρθεί σε λίγο οριστικά, από τον κινηματογράφο.

Η Μαίρη έχει παίξει τελευταία σ' ένα φιλμ, τιτοφορούμενο: «Μυστικά».

Θα την ιδούμε όταν σε λίγο προβληθεί σε όλην την Εύρώπη το φιλμ αυτό, πολύ πιο γοητευτική από άλλότε, μ' ένα κοστούμι αναχωριστικό.

Αλλά και όταν

ακόμα φοράει τουαλέτες μεγάλων κυριών, η Μαίρη διατηρεί το παιδικό της ύφος και την αφελεία της, που είχε το πιο άκαταμάχητο θέλημά της.

Πάντα ο Ντούγκ και η Μαίρη έπαιζαν χωριστά. Παρ' όλην την μεγάλη αγάπη που τους συνέδεε, δεν έπαιζαν μαζί παρά μόνο στην Σαξέπυραιο κωμωδία: «Η στρίγγλα που έγινε άρνάκι».

Όταν «εγνοίετο» το φιλμ «Μυστικά», ο Ντούγκ πήγε δυο φορές να επισκεφθεί την Μαίρη στο οντόντιο.

Την δεύτερη μάλιστα φορά πήγε συνοδευόμενος από τον Σαρλώ.

Η Μαίρη, έπειτα από το γύριμα μιας σκηνης ήταν πολύ κουρασμένη κι' έννευρομένη. Τότε ο Ντούγκ και ο Σαρλώ, για να την διασκεδάσουν λίγο, φόρεσαν μανδύες και καπέλλα μεξικανικά, πήρε ο ένας μια κιθάρα, κι' ο άλλος ένα σαξοφόν κι' άρχισαν να παίζουν παθητικά μουσικά κομμάτια.

Εται κατευνίστηκαν λίγο τα «ύδα της Μαίρης».

Μα τότε, θα πήτε ίσως:

—Ωστε ο Ντούγκ ενδιαφέρεται ακόμα για την γυναίκα του; Αυτό πάμε να πούμε κι' έμεις, αλλά διερωτώμεθα μαζί με τους εκατό δημοσιογράφους:

Γιατί ο Ντούγκ πουλάει την αγαπημένη του «έρωτική φωνή», και γιατί έτοιμάζεται να φύγει μόνος για τον γύρο του κόσμου;

Πάντως θα είναι λυπηρό να χωρίσουν οι δυο αυτοί καλλιτέχνες, κι' ο χωρισμός τους θα επηρεάσει ίσως και την καλλιτεχνική τους σταδιοδρομία. Γιατί είχε ξεκινήσει να παίζει με τον Ντούγκ και στην καλλιτεχνική ζωή των αστέρων, όχι πολύ ένδοξο πάντα.

Αυτά για τον Ντούγκ και την Μαίρη. Όσο για το διαζύγιο του γυναι του Ντούγκ και της Τζόαν Κράουφορντ, αυτό είναι πειρά τελεσμένο γεγονός.

Ας μη ξεχνάμε μάλιστα σχεπτικά ότι και ο γυιός του Ντούγκ και η Τζόαν, έθεωρούντο από τα πιο αγαπημένα ανδρόγυνα του κόσμου, και η ειδήσις ότι χωρίζουν φάνηκε στην αρχή άπιστευτη και τερατώδης!

ΔΙΚΗΤΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους αστικά υποθέσεις παρ' άπαισι τοίς εν Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Οικονομικά υποθέσεις. Ώραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ. μ.

Η Μαίρη Πίκερσον

Αλλά και όταν

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΖΩΑ ΑΛΛΗΛΟΤΡΟΦΟΝΤΑΙ...

Η έργασία των σκωλήκων. Σώα... ζωντανό τάφοι. Οι γύπες και τα ψοφίμια. Οι «νεκροφόροι». Πώς θάβουν τα πτώματα. Ό τραγικός ρόλος των άρσενικών. Τα θηλυκά που θάπτονται μαζί με το πτώμα. Η σοφία της φύσεως, κλπ. κλπ.

ΤΑΝ ένας οργανισμός, όποιος κι' αν είναι αυτός, πάψει να ζή, όλα τα στοιχεία που εποτελούνται από το σώμα του άρχίζουν να διαλύονται. Απ' αλλού, όμως, χημικές επιδοσίες.

Και τις δομικές οσείες, που χρησιμοποιούνται ως τότε στο σώμα αυτό για να συντηρηθεί, τις παραλαμβάνουν άλλοι οργανισμοί, για να αναπληρωθούν και να ζήσουν και αυτοί.

Το έργο της διαλύσεως ενός νεκρού οργανισμού το αναλαμβάνουν οι σκωλήκες, οι οποίοι άρχίζουν να «φθοροποιούν» τον νεκρό, να τον διαλύουν, να τον μετατρέπουν σε γύψο.

Εκτός όμως από τους σκωλήκες, υπάρχουν στη φύσι και ζώα που άνεπτυγμένα, που φροντίζουν να εξαφανίσουν τα πτώματα άλλων ζώων. να να μη γίνουν τον τόπο. Πολλά από αυτά τα ζώα τρέφονται αποκλειστικά με πτώματα. Άλλα πάλι τρώνε πτώματα μονάχα εν ανάγκη.

Ας μεταβούμε τώρα σε μια άγρια περιοχή της άδρυείας, σ' ένα άρσενικό δάσος, λόγον νύ, η σ' ένα μιά Ινδική ζούμπα. Κατά σύμπτωσι, βλέπουμε μπροστά μας μιά αντίλοπη να ψυχραχάη. Τα μικρόβια που σ' είπαμε παραπάνω, έχουν «ποσάψει» πειρά τον οργανισμό της. Ελάχιστες ώρες ζωής της απομένουν. Και η αντίλοπη, δδηνουμένη από το ένστικτό της, κατέφυγε σε μιά άπομηση γωνιά για να πεθάνη. σ' αν να καταλάβαινε ότι την παραμέναν άλλα ζώα για να χορτάσουν με τις σάρκες της...

Ενός όμως άναπνέει με μεγάλη δυσκολία, έσπλωμένη χέμα. τα θολά μάτια της διακρίνουν μιά μεγάλη σκιά πάνω από το κεφάλι της. Είναι ο γύπας, ο άγγελιαφόρος των νεκροπατιών της αντίλοπης... Ποιός, όμως, είδοποισ τον γύπα, που πετούσε στους αέθρας, ότι εκεί κοντά υπάρχει μιά; Η εξαίρετική δρασί του γύπα και το ένστικτό του —γιατί ο γύπας δεν έχει διάλο άσφαρη...

Και όταν ο γύπας πεισθεί ότι η αντίλοπη έκνινη είναι έτοιμη να παύη, πετά για να είδοποιση και τους άλλους συντρόφους του.

Υστερ' από λίγο, ολόκληρο κοπάδι από τ' άρσενικά αυτά πουλιά έγινε συγκεντρωμένο γύρω από την αντίλοπη. Έφθσαν τότε άλλα

ζωντανή, δεν της επιτίθενται, είτε επειδή φοβούνται τις συνέπειες μιας μάχης, είτε επειδή προτιμούν το νεκρό κρέας. Έάν όμως πεινούν, δεν σέπτονται τίποτ' άλλο παρά πώς να χορτάσουν; Οι γυμνοί πάνω στην αντίλοπη.

Όταν δεν πεινούν, περιμένουν να ξεψυχήσει η αντίλοπη. Σχηματίζουν ένα μεγάλο κύκλο γύρω της, τινάζουν τα φτερά τους χαρούμενοι και άκονίζουν τα άρματα τους στο σώμα. Και μόλις στείσει η στιγμή του φαγητού, όμοιόν στο πτώμα και άρχίζουν να το καταναλώνουν άχόρταγα, ώσπου να μη μπορούν πειρά να πετάξουν από το πολύ φαί...

Στη χορεία των ζώων οργανισμών, των οποίων αποκλειστικός προορισμός είναι να καθαρίζουν τα έδαφη από τα πτώματα —σοφή πρόνοια της φύσεως— πρέπει να συγκαταλεχθούν και τα έντομα που είναι γνωστά με τ' όνομα «νεκροφόροι». Τα έντομα αυτά έκτελούν καθήκοντα νεκροθαπτών των πτωμάτων, των ποντικών, των ποντικών και άλλων μικρών ζώων!

Όταν κανείς νεκροφόρος υφίσταται το πτώμα ενός μικρού ζώου, τρέχει και είδοποις τους συντρόφους του, που καταφθάνουν άμέσως.

Η πρώτη εργασία τους τότε είναι να απολυνίσουν το βίος του μικρού οργανισμού και να «καταπτεύσουν» το γύψο του. Αν το έδαφος είναι μαλακό... κάνουν άμέσως την κηδεία. Αν όμως είναι σκληρό ή πετωδες και δεν μπορούν να το σκάσουν εύκολα, ένας νεκροφόρος κάνει μιά επιβεωρησι στα πέσκα και κατόν ξαναγυρνά για να είδοποιση τους συντρόφους του ότι βρήκε το κατάλληλο έδαφος.

Τότε οι νεκροφόροι νλυστρούν κάτω από το πτώμα και το μεταφέρουν σιγά-σιγά στον τόπο όπου θα το θάψουν. Αν τους παρουσιασθεί στο δρόμο κανένα ξανό ή ερυθρό, ένας από τους νεκροφόρους φροντίζει να βοηθί άλλο δρόμο. Σιγά έμφανίζεται και κανένας έλθρός, από και πού δεν το περιμένουν...

Αν είναι κανένα άλλο έντομο, των ίδιων διαστάσεων με τους νεκροφόρους, έκνινο το επιτίθενται και το αναγκάζουν να αποσχωρήσει. Αν όμως ά αντίπαλος είναι ισχυρότερος και ά άρσενος πρόβλεπεται άριστος, τότε οι νεκροφόροι καταφεύγουν σ' ένα άλλο

μέσον άμύνης. Βγάζουν ένα δυσώδες όργον που έχει την ιδιότητα να εξατμίζεται άμέσως εις πόν άέρα. Και ο έλθρός αναγκάζεται να αποχωρήσει, για να μη νικηθί από τη δυσωδία!

Τι τα θέλετε, ο καθένας σ' αυτόν τον κόσμο ύπερασπίζεται τον έαυτό του όπως μπορεί...

Και όταν, τέλος, οι νεκροφόροι μεταφέρουν το πτώμα εκεί που θέλουν, ξεκινάει να σκάσουν και ύστερ' άρχίζουν να σκάσουν το χώμα από κάτω του. Σε λίγο είναι άνοιγμένος ένας λάκκος, βάθους μιάς παλάμης. Και μέσα σ' αυτόν τον λάκκο πέφτουν μαζί με το πτώμα και η θηλυκή νεκροφόρος!... Οι άρσενικοί ξανασκαπάζουν το λάκκο και... πεθαίνουν και αυτοί, επειδή δεν έχουν πειρά κανένα λόγο ύπαρξεως!

Γιατί όμως η θηλυκή νεκροφόρος πέφτουν μόνης τους στο λάκκο και θάβονται ζωντανές; Γιατί μονάχα άφου φάνε σάπιο κρέας κάτω από τη γή μπορούν να γεννηθώλουν! Υστερ από λίγες μέρες, τρυπών το χώμα και άναβγαίνουν στην επιφάνεια, συνοδευόμενες από τα μικρά τους!

Μπορεί κανείς να πη ότι οι γύπες, οι νεκροφόροι και η φύσις που τρώνε τα ψοφίμια των άλλων και των σκωλήκων, έργάζονται χάριν της άρμε-

νης, άφου καθαρίζουν την γή από σάπιους οργανισμούς που άποσταίνουν έστιαν μικροβίων και νόσων...

Υπάρχουν όμως και άλλα έντομα, που τρώνε ψόφια ζώα, άπλωσ για να χορτάσουν την άδηνφία τους.

Μεταξύ αυτών, το πιο περίεργο είναι ο «δυτικός», ένα κολεόπτερο σκαθρόν πρασινωπού χρώματος, που έχει τοπο το εξαίρετικό, ότι μπορεί να ζή και στην θάλασσα. Αμύρσιο μ' άλλους λόγους.

Τα έντομα αυτά είναι σαρκοβόρα. Όταν μάλιστα δεν βρίσκουν πτώματα, είναι ικανά να επιτίθενται εναντίον ζωντανών οργανισμών!...Οι άστικοί μένουν συνήθως κοντά στις λίμνες.

Στα ποτάμια και στα γυαία, τον ολό των νεκροπατιών παίζουν η μάρδης, που τρέφονται αποκλειστικά με πτώματα ψαριών και πρό παντός οι άστικοί.

Χιλιάδες τέτοια παραδείγματα θα μπορούσαμε να σ' αναφέρουμε. Έπειδή όμως δεν είναι δυνατόν να σ' τα παραθέσουμε όλα, θα σ' παρουσιάσουμε το ζώο που καταροχθίζει τα πτώματα όλων των ζώων που είπαμε παραπάνω και άλλων πολλών.

Πρόκειται για τον άγριοχόρο, ο όποιος τρώγει ότι τύχει—έντομα, γύπες, σκαθαρίους και φειδία ακόμα! Ώστόσο, θάρθη μιά μέρα που θα φαγηθί κι' αυτός από κάποιο ζώο ισχυρότερό του. Η φύσις δηλαδή μάς παρουσιάζει το θέαμα ενός άτέλειωτου αλληλοφαγούσας! Κι' έτσι βλέπουμε ότι ο θάνατος συντηρεί τη ζωή, άλλοτε ήρεμα και άπλά και άλλοτε ύστερ' από σκληρούς άγώνες...

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας συνταγματάρχης κάποτε ρώτησε τον παπά του συντάγματος να τον πη τί ποάνα είναι ο γάμος. πώς δηλαδή τον φαντάζεται αυτός.

Και ο έξυπνος παπας απάντησε:

—Ο γάμος. συνταγματάρχης μου, μοιάζει με ένα τιμήμα στοσ το έν πορεία, με την έμφορβολική του δηλαδή. το κύριο σώμα του και την διασπορβολική του. Στην έμφορβολική τάσσονται οι έρωτες. ως είδος άκροβόλισται, οι όποιοι όμως σκοπούνται στην πρώτη σύγκρουσι. Σ' ά κύριο σώμα τάσσεται το υνσώμα του γάμου, το όποιο άντρεί σ' όλες τις επιθέσεις και άπομνη, μέχρι τέλους. Και τέλος, στην διασπορβολική ύπαρχουν ή μικρές, ή μεταπέσεις, ή σκοτούρες, ή όποιοι έρωτός διαρκεί ή σμυλοκή, ή πλάπασαίζονται από τους τραυματίας, τους άρρώστους και τους λογής-λογής λιποτάκτες!

Οι Ιταλοί έχουν την έξής παροιμία αστική με το γάμο:

—Ο άνθρωπος που παντρεύεται δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να βρή το γένο του μέσα σ' ένα σακκοβλι, στο όποιο έχουν κλείσει εννιά φειδία κι' ένα χέλι. Τα φειδία είναι ή δυστυχίες και το χέλι είναι ή εδνυχία. Υπάρχει, λοιπόν, ή πιθανότης έννενητα στα εκατό να πιάσθ το φειδί. Αν, πάλι, τύχει και πιάσει το χέλι, αυτό το άσολότιμο είναι τόσο γλυτερό, που όα το φύγη άμέσως μέσα από τα χέρια.

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ την «Οφθαλμολογίαν Κλινικήν» του κ. ΣΗΝΑΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της «Οφθαλμολογίας εν τω Πανεπιστημίω. Μετάδρου 87, Αθήναι, Τηλ. 1—80.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΛΗΤΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η "ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΑΣΤΙΓΩΣΕΩΣ,"

(Σκηνές φρίκης και πόνου από τη ζωή των Αμερικανών ληστών, γραμμένες από το διάσημο Αμερικανό συγγραφέα και αλήτη Τζιμ Τούλλυ, τον επιλεγόμενο «νέωτερο Τζακ Λόντον»).

Α ξημερώματα ξεπέσαμε τοχάως σε μία μικρή πολιτεία του Ουέστ. Μακριά στον ορίζοντα ύψονοι-νισσαν τα χιονισμένα βουνά με μία απείρηρα-πη μεγαλοπρέ-πεια.

Ο Τόμας, ο μονό-φθαλμος, ήταν μαζί μου... Από καιρό είχαμε χάσει κάθε επαφή με τον πολιτισμό και δεν ξέραμε τί ημερά ήταν και πόσες του μηνός. Μά κανείς μας δεν νοιάζονταν γι' αυτό. Στην πόλη που είχαμε ξεπέσει θαύλαμε ένας περίφημος επιθεωρητής της Αστυνομίας των Σινδερφορντ. Τον έλεγαν 'Αρξόνα Σλίμ κι ήταν ο πιο άσπονδος έλθρος κάθε αλήτη. Έβλεπε βλόκληρα χρόνια δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να κυνηγά με το πιστόλι στο χέρι κάθε φτωχό στρατοκόπο που τυχάνει να περάσει από τις γραμμές που ξεπέρει.

Στο «άντσο» που μπήκαμε σε λίγο, μία ταβέρνα γεμάτη από τυχοδιώκτες, δόξαμε στο υπάρ έναν παρθένο άνθρωπο με μελαφό κι άγριο πρόσωπο κι μ' ένα διαμάντι στο μικρό δάχτυλο. 'Η καρδιά μου άρχισε άμεσως να χτυπά δυνατά. 'Από τις περιγραφές που είχα ακούσει κατάλαβα ότι βρισκόμουν μπροστά στην 'Αρξόνα Σλίμ. 'Ο Τόμας με το ένα μάτι ωστόσο δεν κατάλαβε ποιος ήταν κι έσκυψε δίπλα του.

— Πίνεις μαζί μας ένα ποτήρι, φίλε; Του είπα. 'Εγώ κουνίζω από τα μισάνυχτα. 'Εγώ κουνίζω!

— Εέρει σε ποιόν μιλάς; Του απάντησε ο άσπονδος.

— Όχι, μα ούτε και με νοιάζει να μάθω ποιος είσαι... Του ξαναείπε ο Τόμας.

— Έμπρός! Φώναζε τότε ο Σλίμ, θυμωμένος. Ξεκινάμε από το «άντσο».

— Άσε τους να πίνουν χάνι, Σλίμ, έκανε συμπονετικά η ταβερνίστρια. Δεν πειράζουν κανένα...

Ο 'Αρξόνα Σλίμ όμως έδειξε την πόρτα με μία έπιταμική χειρονομία κι έβγαλε το πιστόλι του.

— Εγώ είμαι ο νόμος εδώ πέ-ρα! Έπε της ταβερνίστριας. Δεν μπορουνέσουν αυτοί οι αλήτες. Δεν τους θέλω να τοιγυρ-νούν στις σιδερέσιμες «ντισμέ».

— Άς πάνε να δουλέψουν και να κερδίσουν τη φουμά τους...

— Άσε τους να πάνε πούλα-πο... Τον παρακάλεσε η ταβερνίστρια.

Μά ο 'Αρξόνα Σλίμ τις έπαισε στην πλάτη και γρονθώκε τους με ένα μύλο.

— Όστε! Ξεκινάμε τώρα από δω, περλεάνθρωποι!

Μόλις ανοίξαμε την πόρτα του «άντσο» μας χτύπησε στο πρό-σωπο η χιονοθύελλα.

— Έχε το νού σου, Σλίμ... Φώναζε την τελευταία στιγμή η ταβερνίστρια. Δεν θ' αργήσεις να έρθει κι η δικιά σου μέρα...

Ο άσπονδος με το πιστόλι στο χέρι έρχεται από πίσω μας.

— Κανείς να μη γυρίσει το κε-φάλι του! Μας ποιάζει. Όποιος κυττάξει πίσω του θα δεχτεί μία σφαίρα στην καρδιά...

Έμεις τραβούσαμε μπροστά, σκούβοντας μέσα στη χιονοθύελλα. Μαζί μας ήταν κι ένας άλλος αλήτης, ο Σόρακου Τζακ. Τό ξε-πέρει θ' έρχονταν σε λίγη ώρα.

Ο 'Αρξόνα Σλίμ μας άρπασε λοιπόν πύ χάσι και γύρισε στο σταυρό.

Ο Τόμας με το ένα μάτι μας ποί-πεινε τότε να κρυφτούμε στο ξε-πέρει για να φύγουμε από το δι-σίδειο του άγριου άσπονδου.

Κι' αλήθεια, όταν ξεκίνησε το τρένο, έμεις βρισκόμασε κιόλας μέσα στη σκευοφόρο του. 'Από τις χαρμάδες της πόρτας είδαμε τον 'Αρξόνα Σλίμ να κυττάζει την γρο-ρω του σαν λύκος. Έκείνη τότε τη στιγμή ακούστηκε μία πιστολιά. Ο άσπονδος έπαισε άμεσως μπρο-μυτα για να προσυλαχτεί. Οι αλή-τες κροσφυλαχτούσαν κάθε τόσο για να τον σκοτώσουν... 'Αλλη μία φορά είχε ξαναπέσει έτσι και μί-

λις πήγε κοντά του έκείνος που τον είχε σημάδεψει για να τον αποτελειώσει, ο 'Αρξόνα Σλίμ τρέ-θες το πιστόλι του και το φύ-τρε καταπτήτα τρεις σφαίρες...

Ο άσπονδος λοιπόν έμεινε έτσι μπρομυτα λίγα λεπτά κι' έπειτα τινάχτηκε πάλι έθιος. Αύτη όμως τη φορά ακούστηκε άλλες δυο πι-στολιές κι ο 'Αρξόνα Σλίμ μ' ένα βολυγέτο θηρίου κυλίστηκε νεκρός μέσα στις λάσπες.

Το τρένο προχωρούσε άγνα κι' έτσι έκείνος που τον χτύπησε πρό-φτασε να πηδήσει άπ'αυτο και να κρυφτεί μαζί μας στη σκευοφόρο.

Ήταν γλωμάς σαν παθιμένος κι' έτρεμε σύγκομος από το κρύο. Τά άρπασε από το κρύο.

— Μία φορά, μάς εξήγησε, μ' έστειλε πέντε χρόνια φυλακή για μία κλοπή που δεν την είχα κά-νει εγώ... Ποτέ μου ωστόσο δεν σίλειο το άγριο άσπονδο.

Κι' όμως ο Σλίμ μ' έστειλε να χτυκίσω σ' ένα όργι και σκοτεινό κελλί... Μά του το είχα πη: «Αν θ' αβ' και-μιά μέρα από δω μέσα, Σλίμ, θ' σε σκοτώσω σαν παλινόσκυλο!» Πε-ρίμενα λοιπόν να σηκωθεί και υό-λις πετάχτηκε άπ'αυτο, τούρξιν' δυο σφαίρες...

Ο άρρωστος αλήτης άνάσανε βαριά, σφίγγοντας το στήθος του με τα χέρια. 'Ρωές του χέ-ρι-

σε στο θαρόνι και δεν σκολίσανε το έγκλημά του.

Τό πρωί τώρα της άλλης ημέρας το τρένο μας περικυλόθηκε από ένα πλήθος που ζητούσε μ' άγριες φωνές έκδικητη για το σκοτωμό του Σλίμ. Ο θάνατός του είχε δι-αδοθή μ' αστραπιαία ταχύτητα σ' όλη την πολιτεία του Ουέστ κι' ό-λη την κόσμος κυνηρούσε τους αλή-τες. Μας έπιασαν λοιπόν και μ' ας έβλεπε στη φυλακή. Έκεί μέσα ή-σαν καμιά δωδεκαριά ακόμα δι-στυλισμένοι σύντροφοί μας.

— Βάξω στοίχημα πως θ' αβ' μας μαστιγώσουν για να έκδικηθούν τον 'Αρξόνα Σλίμ. Έπε κάποιος από τους αλήτες.

Και δεν είχε άδικο. Χιλιάδες κόσμος είχαν μαζένει από τα περ-ιχώρια να δώσουν τη μακρή πόλη. Σε λίγο μάλαστα μάθαμε ότι θ' έμα-σε τα θύματα μ' ας άπάνθρωπος γιορτής που ήταν γνωστή σ' έκείνη την επαρχία ως η «Ημέρα της Μαστιγώσεως».

Τό άπόγευμα λοιπόν της ίδιας ημέρας μάς νόδαμε ότι τη μέση και υ' ας άπόλυσαν από τη φυλακή για να μάς μαστιγώσουν μέσα στις δόρυς. Έμιαστε νηστικοί από την άλλη ήμερα κι' ήταν το έλαθε να-τό έμας από τους χωριάτες, μάς περιγύρισε:

— Τό νηστικό έλαγε τρέγει πύ γρήγορα!... Φώναζε γελώντας σαρκαστικά και υ' ας έσπορζε σ' ένα στενό δρομάκι. 'Από τη μ' ας μεσά κι' από την άλλη ο κόσμος ήταν έ-ραδιασμένος και υ' ας περιμενε με τα σιδερά στο χέρι. 'Αλλοι κοι-τούσαν μακριά μιστήρια κι' άλλοι πάλι υστερούσε πέρες...

Σ' λίγο υόλις δόθηκε το σύνθη-μα κι' άρχισαν να ποδάρουν, ή βέγγες και τα μιστήρια ματώσανε το κομύ μας. 'Ολοι μας βογγούσα-με από τον πόνο και παραπατούσα-με σαν μεθυμένοι. 'Ο κόσμος υ' ας πετούσε πέρες, λίμπες κι' έτσι έ-λα εβρίσκε μπροστά του. Μερικοί αλήτες γλυστούσανε και πέσανε μέσα στις λάσπες.

Οι γωιάτες τότε τους παρή-κλωσαν άμέσως κι' άρχισαν να τους κλωπώνε στ' άπλευρά κι' να τους λυώνουν το πρόσωπο με τα τ-κόνια τους.

Σ' μία στιγμή πλύνει πύ έ-πε στη μέση ένα κοντόγαντο στούλο είχαν δώσει έναν αλήτη και κάθε κάτοικος της πόλεως περνούσε απ' πύω του και το κατάφανε ένα δυνατό γρόπτι στην πλάτη με το μιστήριό του.

Ρωές οι άλλοι τούγαν σαν τοελλοί μέσα στους δρόμους, τυ-φλωμένοι από τις λάσπες κι' από τη άμα που κυλούσε από τις πλ-γές μας.

— Ο' ας μάθαμε, παλινόσκυ-πο, να μη λυγόνετε στ' άμση μας!... Φώναζαν οι δήμοι μας και μάς χτυπούσαν με λόσσα έπου προ-φάναν.

Μία πλάμα χτύπησε έναν αλήτη στον ώμο κι' έπειτα τινάχτηκε κι' έπαισε το κεφάλι ε-

νός άλλου.

— Βάξω στοίχημα, φώναζε κά-ποιος σ' έναν άλλον, ότι δεν μπο-ρείς να ξανακάνεις την πέτρα σου να κινή αγκέλο!...

— Στοίχημα, ότι μπορώ! Του απάντησε ο άλλος.

Κι' ο δήμιός μας άρχισε να μάς πετάει όρες πέρες εβρίσκε τοιγύρω του. Μία απ' αυτές χτύπησε τον άρρωστο αλήτη στο πρόσωπο και το έπρξε το μάτι. Την ίδια στιγ-μή σβούξε ένα μιστήρι και τυλί-χτηκε γύρω στο λαιμό του. 'Ο α-λήτης σωριάστηκε καταγής σπαρά-ζοντας από τους πόνους. 'Ο Τόμας με το ένα μάτι έσκυψε τότε και τον βρήκε να σηκωθεί. 'Ο αλήτης, με κλειστά μάτια, άρχισε πάλι να τρέ-χ. Μόλις όμως προχώρησε λίγο μία άλλη πέτρα τον χτύπησε στην πλάτη κι' έπεσε πάλι καταγής.

— Θεέ μου! Θά τον σκοτώσει! Ούρλιαζε ένας άλλος αλήτης κι' έ-πρεξε κοντά του.

Μά την ίδια στιγμή ένα μακρύ δρομάκι του έσχεσε το πόδι και τον πέταξε μπρομυτα μέσα στις λάσπες.

Εγώ έτρεχα σαν τρελλός προ-σπαθώντας να ξεφύγω από τους δήμιους μου. Τά γέλη μου ήταν πορημένα από τις γροθιές και τα υόλια μου έσπάζαν από το αήνα.

Μαζί μου έτρεχαν κι' υ' ας είχαν άκούη θονάμεις και μπορούσε πάραυτα το πόδι τους. 'Ολοι τους είχαν στην πλάτη κόκκινες λου-ρίδες από τα μιστήρια και το πό-σωπο μελανισμένο κι' άγνωριστο από τα χτυπήματα.

Έκείνη την ώρα εβγυγός άρχι-σε να βρέχει ραγάδα... Οι δήμοι μας σιγά - σιγά έπαψαν πειά να τρένουν από πίσω μας κι' έμει-νε τότε ξανακλειμένοι στάσαμε έξω από την πόλη σε μία καλόδα από άσπια έβλα. Ήταν στανιμένη από παλές πότες θαγόντων...

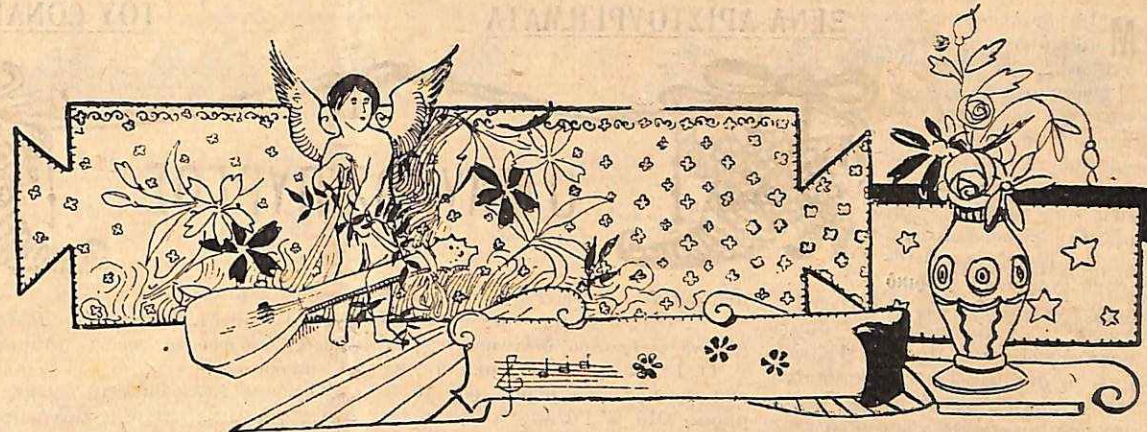
Η βροχή έμπανε από το τρύ-πινο θαβάν της κι' έφτιχανε μι-κρές λίμπες καταγής. Τό νερό της, που έτρεχε από πάνω μας, κοκί-νιζε από τις πλγές μας...

Ολοι μας είχαμε μαζένει σε μία γωνιά, στενωμένοι ο ένας κοντά στον άλλον μέσα στο σκοτά-δι που ροιπίζονταν κάθε τόσο από τις γαλάζιες αστραπές. 'Ο άρρω-στος αλήτης, που είχε σωθή κι' ατύς μαζί μας, βολγούσε βραχνά από τους πόνους και μία στιγμή έ-φερε τα χέρια του στο λαιμό σαν να πνιγόταν.

— Δεν μπορώ πειά! Φώναζε με μισόβουτη φωνή. Δεν άντέχω!...

Κι' εκπλώθηκε άναγκηλα μπρο-στά μας. 'Η άναπνή του όμως σε λίγο έγινε ένα έπιθυμάτος ρόγ-χος κι' ο αλήτης με δυο-τρείς σπασμούς ξεβόλγχε. Ρωές τότε, τρέμοντας από τη συγκίνηση, ση-καθήκαμε όρθιοι και σπαθήκαμε γύρω από το πύω του, κλάιγον-τας νευρικά με πνιμένα άναφυλ-λητά... Μά κλαίγαμε πότερο για μάς τους ίδιους, παρ' για το σύν-τροφό μας που είχε λυγισθεί πειά από το βάσανο.

ΤΖΙΜ ΤΟΥΛΛΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ο πιο λιποδιαίτες μονάρχης. Η φτωχική του γκαρνταρόμπα. Τι μισό είχε έρσει ο Φρειδε-ρίκος για τον εαυτό του. Πώς άπένειμε δικαιοσύνη στους υπηκόους του. Η ταπεινότητάς του κι' οι σκόλες του. Η αγάπη του προς το στρατό του. Πώς δεν έγινε η υποδεχή του στο Βερολίνο.

Ο Φρειδερίκος Μέγας της Πρω-σίας, υπήρξε από τους πιο έπαρ-νείς βασιλείς, που αναφέρει η ιστο-ρία.

Γιά τη ζωή του έχουν γραφτεί πάρα πολλά. Τα ανέκδοτά του είναι βίαια, ενδιαφέροντα και χαρακτη-ριστικά. Ές ατόν δημοσιεύουμε έ-δω μερικά, που είναι τα καλύτερα και έντελως σχεδόν άγνωστα.

Ο Φρειδερίκος, αντιθέτως προς όλους τους άλλους βασιλείς που αί-ωνος του, ήταν τρομερά έχθρος της πολυτελείας, της σπατάλης και της έπιδειξης.

Έπαρνε από τον έπι-μειλητό του ταχυτά ένα μικρό πο-δύλο με το πόδι τους. 'Ολοι τους είχαν στην πλάτη κόκκινες λου-ρίδες από τα μιστήρια και το πό-σωπο μελανισμένο κι' άγνωριστο από τα χτυπήματα.

Έκείνη την ώρα εβγυγός άρχι-σε να βρέχει ραγάδα... Οι δήμοι μας σιγά - σιγά έπαψαν πειά να τρένουν από πίσω μας κι' έμει-νε τότε ξανακλειμένοι στάσαμε έξω από την πόλη σε μία καλόδα από άσπια έβλα. Ήταν στανιμένη από παλές πότες θαγόντων...

Η βροχή έμπανε από το τρύ-πινο θαβάν της κι' έφτιχανε μι-κρές λίμπες καταγής. Τό νερό της, που έτρεχε από πάνω μας, κοκί-νιζε από τις πλγές μας...

Ολοι μας είχαμε μαζένει σε μία γωνιά, στενωμένοι ο ένας κοντά στον άλλον μέσα στο σκοτά-δι που ροιπίζονταν κάθε τόσο από τις γαλάζιες αστραπές. 'Ο άρρω-στος αλήτης, που είχε σωθή κι' ατύς μαζί μας, βολγούσε βραχνά από τους πόνους και μία στιγμή έ-φερε τα χέρια του στο λαιμό σαν να πνιγόταν.

— Δεν μπορώ πειά! Φώναζε με μισόβουτη φωνή. Δεν άντέχω!...

Κι' εκπλώθηκε άναγκηλα μπρο-στά μας. 'Η άναπνή του όμως σε λίγο έγινε ένα έπιθυμάτος ρόγ-χος κι' ο αλήτης με δυο-τρείς σπασμούς ξεβόλγχε. Ρωές τότε, τρέμοντας από τη συγκίνηση, ση-καθήκαμε όρθιοι και σπαθήκαμε γύρω από το πύω του, κλάιγον-τας νευρικά με πνιμένα άναφυλ-λητά... Μά κλαίγαμε πότερο για μάς τους ίδιους, παρ' για το σύν-τροφό μας που είχε λυγισθεί πειά από το βάσανο.

ΤΖΙΜ ΤΟΥΛΛΥ

της έπληρωνε από τις δικές του ά-ποδογές για την έπισκευή της άιά-ξης του βασιλέως του!

Ο Φρειδερίκος ήταν άμεικλος, άδέκατος, άτεγκτος, στο ζήτημα της δικαιοσύνης.

Ένας μιλωνάς είχε κάποτε μία δίκη με κάποιον ισχυρό ευγενή κι' έπειδή, φυσικά, δεν είχε τα μέσα, την έχασε.

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

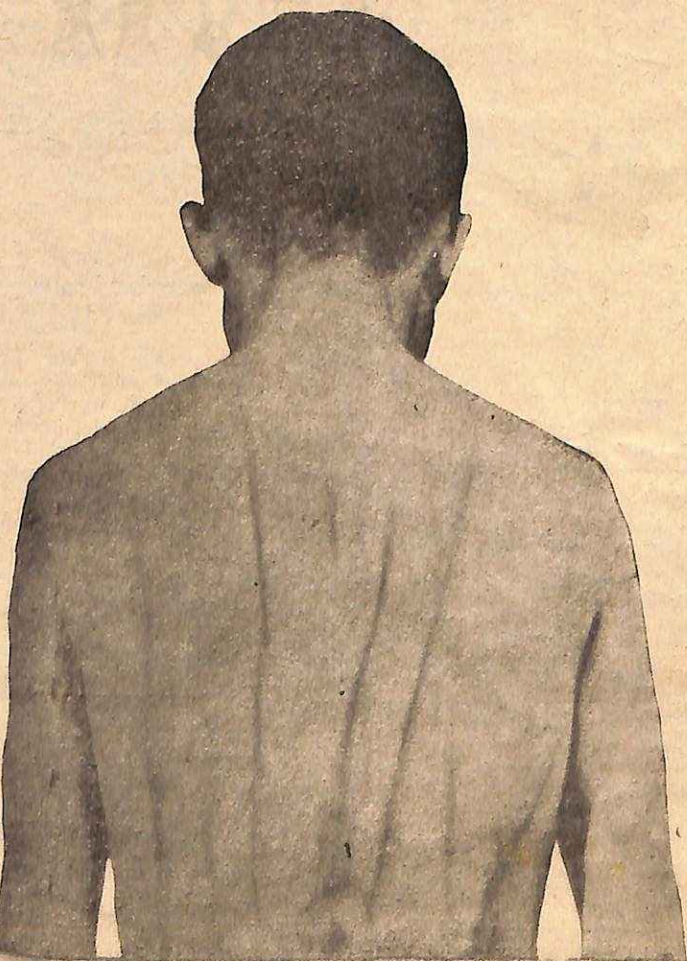
Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Όλα αυτά έγιναν γνωστά στον Φρειδερίκο, ο οποίος έκάλεσε μια

Τότε κατέφυγε στο βασίλειό του. 'Ο Φρειδερίκος διάταξε να άναθε-ωρηθή η υπόθεσις και άνέθεσε σ' έναν από τους ύπουργούς του να έ-ξετάσει και να κρίνει ποιός είχε δι-καίω.

Η πόρτα του μαστιγωθέντος Αμερικανού αλήτη

Φρειδερίκος ο Μέγας

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Ω! Ψιθύρισε ο μικρόχριστος Ρογήςος, υψώνοντας τα βλέμματα του προς τον οράνο. Θά ελάτρευα σάν αγία!

Η Ντάι-Νάθα άκουσε τη στιγμή εκείνη έναν υπόκωφο στεναγμό κι έννοιωσε ένα βαρύ σώμα να πέφτει άπάνω της. Ήταν η Κυνθία που είχε λιποθυμήσει.

ΧΙΙ

"Όταν η Κυνθία άνοιξε πάλι τα μάτια της δεν βρισκόταν πια στη μυστηριώδη κορύπτη, πίσω από το διδυμόθηκη. Η Ίνδη υπαγικαντέρα την είχε μεταφέρει στο σαλόνι και της έδωσε να μωρήσει άλλα για να συνέλθει.

— "Ε, λοιπόν, τη ρώτησε τότε άρνεύσασ άκούω ότι δεν είνε το παιδί σου;

Η Κυνθία όμως έν τω μεταξύ είχε άναστήσει τις δυνάμεις της. — Δεν έχω παιδί, απάντησε με φωνή θαλαιά.

— Τότε γιατί λιποθύμησες, όταν τον άκουσες να μιλά για τη μητέρα του;

— Γιατί συλλογίστηκα το δικό μου παιδί που πέθανε.

Η Ντάι-Νάθα ύψωσε τους ώμους της.

— "Επειτα, εξακολούησε η Κυνθία, πνίγουν μύφα σ' αυτήν την κορύπτη... Κόντευα να σκάσω.

Κι άπεινή η Ίνδη υπαγικαντέρα εξακολούησε να σωπαίνει, ή άσπινγάνη τη ρώτησε;

— Θά μ' άπελευθερώσετε τώρα;

— "Όχι, βέβαια, της απάντησε εκείνη.

— Γιατί;

— Γιατί πρέπει να δής τη μίς "Ελλεν.

— Πού είνε αυτή ή μίς "Ελλεν;

— Η νέα που άγκαίει το γυίο σου.

Η Κυνθία άναστήθηκε, γιατί σκέφθηκε ότι ή μίς "Ελλεν, έζέροντας ότι ήταν πίσω από την διδυμόθηκη, έπαιξε σκαπύμους την έρωτική κομωδία που είχε παρακολουθήσει πού ήλγινε.

— "Α! Είπε. Αυτή ή νέα κόρη θέλει να με δει;

— Ναι, γιατί θέλει να οίξη το γυίο σου μέσα στην άγκυλιά σου.

Η Κυνθία δεν έδειξε καμιά συγκίνηση κι' απάντησε:

— Σας επανυμνώνω ότι δεν είνε το παιδί μου. Πώς θέλετε μιά στωική γυναίκα σάν ήμένα να παιδί ένα τόσο μεγάλο άγγονο;

Η Ίνδη κούνησε το κεφάλι της και μωρηδύρισε μέσ' άπ' τα δόντια της.

— Είνε πολύ δυνατή και δεν θα καταβόσκονα με της άσπινάσουνα ούτε λίξ στήμαρα...

— "Όστε, ρώτησε ή Κυνθία, θέ με κρατήσετε εδώ;

— Ναι, θά σε κρατήσουμε όσο θέλει ή μίς "Ελλεν.

— Μα, είπε ή Κυνθία, ή όποια ξανόβρισκε σιγά - σιγά την ποικιλία της ράτσας της, άκούθ έλαιο να με δει, γιατί δεν έμεινε εδώ.

— Θά ξανόβη αύριο! Άπάντισε ή Ίνδη.

Η Κυνθία, καθώς μιλούσε, έξέσχε την υπαγικαντέρα.

Η Ντάι-Νάθα φαινόταν ρωμιά, μα κι' ή Κυνθία ήταν πολύ δυνατή κι' είχε επί πλέον την τέλεια που όνει ο πόθος της έλευθαρίας.

— "Αν οι δύο άνδρες που μ' άπήγαγον δεν βρισκότουσαν εδώ σκέφτηκα, θά γυρνάμου άπάνω σ' αυτή την γυναίκα και, παρ' όλο το άγχειρίδιό της, θά κατώθωνα να την νικήσω. Μα θά φωνάζει βοήθεια κι' οι σύντροφοί της θά τρέξουν άμέσως.

— Καλή μου κορία, της έπε ή Ίνδη, ύστερ' από μιά στιγμή σι...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΩΓΡΑΦΟΙ

— "Εκτός από το μαντήλι που της έφραζε το στόμα, ο ύπηρετής της είχε βάλει και το χέρι του σ' αυτό κι' έσοκ ή κραυγή της άκουγόντουσαν πνιγμένες.

— "Εξάφνα, ένας θόρυβος άπ' έξω έφτασε ως αυτήν. Άκουγε θόρυπα και φωνές και μιά άπ' τις φωνές αυτές, εξαιρετικά δυνατή, της φάνηκε πως ήσαν του Σαμφών.

— Κράτα την καλά! Κράτα την καλά! επανειλήθαν ή Ντάι Νάθα.

Η Κυνθία άμυνόταν όσο μπορούσε. Δάγκωσε το χέρι που την έπνιγε και, κατσερόνοντας για μιά στιγμή ν' απαλλάξη το στόμα της άπ' το φέμωτο, φώναξε:

— Βοήθεια, Ζάν! Έδώ! Έδώ!

Μα ο Μπλάκ την έσφιξε τότε άπ' το λαιμό, ενώ συγχρόνως ή υπαγικαντέρα της έδωξε τα δύο της χέρια στους κροτάφους. Η Κυνθία έννοιωσε τότε πως τα χέρια αυτά ήσαν ύγρά.

— "Ονομάζουαι Ντάι-Νάθα, είπε ή Ίνδη κι' άφου είσαμ άδελφή του Ζάν ντέ Φράνς, αυτό του ληστή που έλάφη το χροστάκι του Θεού Σίθα, πρέπει να ξέρης, ότι μιά μέρα μέσ' στο ύπόγειο που φύλαγα το θησαυρό, το έδωσα να πιη ένα ύγρο που τον παλάσε ολόκληρο. Σε σένα δεν θά το δώσω να το πιης, γιατί θέλω ν' άκούς τις φωνές αυτών που σε άναζητούν, μα μυσταεύοντας μ' αυτό τους κροτάφους σου, θά σε κάνω άνίκητη να κινηθής και να φωνάζης.

Και παράγνατη Κυνθία έννοιωσε άμέσως κάτι το παράδοξο, το άκανόρητο, το ύπερφυσικό. Της φάνηκε πως το μυαλό της διαλυόταν μέσα στο κεφάλι της, ενώ ένα δυνατό φως την περιστοιχίζε.

κατεβήναι τον Τάμεσι... Γρήγορα!

— "Α! Είπε ο Ζάν που έρχεται να μ' άπελευθερώσει! Φώναξε ή Κυνθία, ή όποια μέσα σε μιά στιγμή ξανόβρισκε όλη της την ένεργητικότητα. Βοήθεια, βοήθεια, Ζάν!

Μα ο ύπηρετής της έφραζε άμέσως το στόμα μ' ένα μαντήλι και την άρπαζε μέσα στα μπράτσια του.

— Δεν θά σε βρουν! είπε ή Ντάι-Νάθα.

Η διδυμόθηκη άνοιξε πάλι κι' ή Κυνθία, μέσα σ' ένα λεπτό, μεταφέρθηκε στο βάθος της κορύπτης, ή όποια ξανάκλεισε πάλι.

— Κράτα την καλά, Μπλάκ! είπε τότε ή Ίνδη με σιγανή φωνή. Θά της κάνω μιά έγγείση που θά την άποθήσει να φωνάζει.

Η Κυνθία έννοιωσε ένα άνακρίσμα τρέμου, άκούγοντας αυτά τα λόγια.

— "Εκτός από το μαντήλι που της έφραζε το στόμα, ο ύπηρετής της είχε βάλει και το χέρι του σ' αυτό κι' έσοκ ή κραυγή της άκουγόντουσαν πνιγμένες.

— "Εξάφνα, ένας θόρυβος άπ' έξω έφτασε ως αυτήν. Άκουγε θόρυπα και φωνές και μιά άπ' τις φωνές αυτές, εξαιρετικά δυνατή, της φάνηκε πως ήσαν του Σαμφών.

— Κράτα την καλά! Κράτα την καλά! επανειλήθαν ή Ντάι Νάθα.

Η Κυνθία άμυνόταν όσο μπορούσε. Δάγκωσε το χέρι που την έπνιγε και, κατσερόνοντας για μιά στιγμή ν' απαλλάξη το στόμα της άπ' το φέμωτο, φώναξε:

— Βοήθεια, Ζάν! Έδώ! Έδώ!

Μα ο Μπλάκ την έσφιξε τότε άπ' το λαιμό, ενώ συγχρόνως ή υπαγικαντέρα της έδωξε τα δύο της χέρια στους κροτάφους. Η Κυνθία έννοιωσε τότε πως τα χέρια αυτά ήσαν ύγρά.

— "Ονομάζουαι Ντάι-Νάθα, είπε ή Ίνδη κι' άφου είσαμ άδελφή του Ζάν ντέ Φράνς, αυτό του ληστή που έλάφη το χροστάκι του Θεού Σίθα, πρέπει να ξέρης, ότι μιά μέρα μέσ' στο ύπόγειο που φύλαγα το θησαυρό, το έδωσα να πιη ένα ύγρο που τον παλάσε ολόκληρο. Σε σένα δεν θά το δώσω να το πιης, γιατί θέλω ν' άκούς τις φωνές αυτών που σε άναζητούν, μα μυσταεύοντας μ' αυτό τους κροτάφους σου, θά σε κάνω άνίκητη να κινηθής και να φωνάζης.

Και παράγνατη Κυνθία έννοιωσε άμέσως κάτι το παράδοξο, το άκανόρητο, το ύπερφυσικό. Της φάνηκε πως το μυαλό της διαλυόταν μέσα στο κεφάλι της, ενώ ένα δυνατό φως την περιστοιχίζε.

Ο ΡΑΥΤΗΣ

(Πίναξ του Μορόνι, στην Έθν. Πινακοθήκη του Λονδίνου)

σθάνθηκε τη γλώσσα της να φουσκώνει, το λαιμό της να ξεραίνεται κι' όλα της τα μέλη να ξεραίνονται... Μιά παραλοσία ξαφνική, τρομαχτική την κυβέσσε ολόκληρη. Τότε ή Ίνδη την άκούμπησε, όλόρθη κι' άκίνητη άπάνω επάν τοίχο και είπε:

— Μπορού, ναρθούν τώρα.

Η Κυνθία ήταν τόσο άκίνητη, ώσπου έμοιαζε με πωλιμένη. Κι' όμως ενώ όλο της το σώμα είχε άπολωθεί, έν τούτοις έδειπε κι' άκουσε περίγυρο.

— "Εν τω μεταξύ τα όθματα κι' ή φωνές άκούγοντουσαν διαρκώς κοντινέρα.

Πρόγματι, ήσαν ο Ζάν ντέ Φράνς κι' ο Σαμφών, οι όποιοι άναζήτουσαν την Κυνθία.

Μιά σύμπτωσης ξαφνική είχε βάλει τον Ζάν επί τα ίχνη της άδελφής του. Μετά την άναχώρησή του Βόλτον και της Κυνθίας, ο Ζάν είχε ξαναγυρίσει κοντά στην "Ελφου. Η νεαρή πληγωμένη είχε άποκομωθή. Η άδελφή της Ντάι-Νά, που άγρυπνούσε κοντά της έσκαψε προς τον Ζάν και του φέβρισε:

— "Ο ύπνος αυτός έως την σώσει. "Ο γκαρδός μου είπε να μη την ξυπνήσουμε καθόλου...

— Μα πρέπει να πάω το φάρμακο που θά φέρω ή Κυνθία.

— Ναι, μα δεν πρέπει να την ξυπνήσουμε προηγουμένως...

— "Ο Ζάν ντέ Φράνς έμεινε εκεί περυσσέτο από μιά ώρα, με το μέτωπο κάρθρο, με την καρδιά γεμάτη αγωνία, έχοντας το δόγμα του καρφωμένο επάνω στην άποκομωμένη νέα. "Ο ύπνος της "Ελφου φαινόταν ήσυχος και κανονικός.

— "Ο ώρα όμως περνούσε κι' ή Κυνθία δεν γύριζε. Ένα συναίσθημα άκαθόριστο έρχισε να θαυανίζει τον Ζάν ντέ Φράνς. "Εξάφνα, ο Σαμφών μπήκε μέσα στην θύελλα, με τα μάτια φλογισμένα, με τα ρούχα άνάστατα και φώναξε με τρέμο:

— Πού βρίσκεται ή Κυνθία;

— Πήγε στο χειρουργείο Βόλτον να πάω ένα φάρμακο, το άπάντησε ο Ζάν ντέ Φράνς, άνησυχά.

— Από πόσε έφυγε;

— Από μιάς ώρας.

— Την άπήγαγαν! φώναξε ο Σαμφών με μιά φωνή που έκανε την "Ελφου να ξυπνήσει.

— Την άπήγαγαν! Τι θέλεις να πής;

— Άκου, άρέντη... Ποό μιάς ώρας διάσχιζα τη γέφυρα του Λονδίνου και μιά γυναίκα βιάζε μπουστά μου. "Εξάφνα, στην είσοδο που Βάμπιγκ, μιά άλλη γυναίκα την πλησίασε και συγχρόνως δύο άντρες έτρεξαν προς το μέρος τους. Άκουσα τότε φωνές πνιγμένες και θόρυβο πάλης κι' έπειτα έδα τους δύο άντρες να φεύγουν άποβόηστας την γυναίκα. Η άλλη γυναίκα τους άκολουθούσε. "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

— "Επείτα έα πίσω τους, μα ή άπόστασις που μιά γυνίκα ήταν μεγάλη και πίν τους φέτος μπηχαν σ' ένα βιάζι.

ναμα της μίς "Ελλεν ήρθε στα χείλη του. Καθώς σφαιρώνταν ξεπρελλωμένος, ή πόρτα άνοιξε πάλι κι' ο Βόλτον μπήκε μέσα.

— Άπήγαγαν την Κυνθία!

Του είπε ο Ζάν ντέ Φράνς, ό όποιος έβλεποντας την "Ελφου, γλωτή κι' άκίνητη, κόντευε να τρελαθή.

Και το βλέμμα του, ίκετευτικό, πήγαινε από την "Ελφου στο δόκτορα και φαινόταν ότι να έλεγε:

«Μα αν φύγω, αν τρέξω προς άναζήτησιν της Κυνθίας, ή "Ελφου ίσως πεθάνει...»

Ο Βόλτον την κατάλαβε. Κάτωφσε στην πληγωμένη ένα θάλαμα γαλήνιο και βαθύ, θάλαμα σφου που εξέταζε με μυστικά της φόβους, πήρε το χέρι της "Ελφου και άντελήφθη ότι ο περσός είχε πέσει.

— φίλε μου, είπε στον Ζάν ντέ Φράνς, μερικά φορές φτάνει

ντέ Φράνς.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου. Έστρεψε τη γωνία ξεφρενά.

— "Ο Ζάν ντέ Φράνς ήξερε την τοπογραφία του Λονδίνου περίγυρο.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου βρισκται ένας δρομάκος στενός και γεμάτος λάσπες, που όδηγεί στην προκουμιά. Άπ' αυτόν τον δρόμο δεν περνούν ούτε τρία άμάξια το χρόνο. Έτσι θά βρούμε γρήγορα τα ίχνη των άπαγμένων.

— Άρχισαν να τρέχουν κι' έφτασαν σε λίγο στο άρμαίο αυτόν, ό όποιος όνομαζόταν όδός "Αγκύρας.

Στο λακτωμένο χρώμα του, με τη βοήθεια ενός φακνού, ο Ζάν ντέ Φράνς είδε ίχνη τροχών. Άρχισε να τα παρακολουθώ και δεν άργησε ν' αντιληφθή ότι όδηγούσαν

ντέ Φράνς, μερικά φορές φτάνει

ντέ Φράνς.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου. Έστρεψε τη γωνία ξεφρενά.

— "Ο Ζάν ντέ Φράνς ήξερε την τοπογραφία του Λονδίνου περίγυρο.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου βρισκται ένας δρομάκος στενός και γεμάτος λάσπες, που όδηγεί στην προκουμιά. Άπ' αυτόν τον δρόμο δεν περνούν ούτε τρία άμάξια το χρόνο. Έτσι θά βρούμε γρήγορα τα ίχνη των άπαγμένων.

— Άρχισαν να τρέχουν κι' έφτασαν σε λίγο στο άρμαίο αυτόν, ό όποιος όνομαζόταν όδός "Αγκύρας.

Στο λακτωμένο χρώμα του, με τη βοήθεια ενός φακνού, ο Ζάν ντέ Φράνς είδε ίχνη τροχών. Άρχισε να τα παρακολουθώ και δεν άργησε ν' αντιληφθή ότι όδηγούσαν

ντέ Φράνς, μερικά φορές φτάνει

ντέ Φράνς.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου. Έστρεψε τη γωνία ξεφρενά.

— "Ο Ζάν ντέ Φράνς ήξερε την τοπογραφία του Λονδίνου περίγυρο.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου βρισκται ένας δρομάκος στενός και γεμάτος λάσπες, που όδηγεί στην προκουμιά. Άπ' αυτόν τον δρόμο δεν περνούν ούτε τρία άμάξια το χρόνο. Έτσι θά βρούμε γρήγορα τα ίχνη των άπαγμένων.

— Άρχισαν να τρέχουν κι' έφτασαν σε λίγο στο άρμαίο αυτόν, ό όποιος όνομαζόταν όδός "Αγκύρας.

Στο λακτωμένο χρώμα του, με τη βοήθεια ενός φακνού, ο Ζάν ντέ Φράνς είδε ίχνη τροχών. Άρχισε να τα παρακολουθώ και δεν άργησε ν' αντιληφθή ότι όδηγούσαν

ντέ Φράνς, μερικά φορές φτάνει

ντέ Φράνς.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου. Έστρεψε τη γωνία ξεφρενά.

— "Ο Ζάν ντέ Φράνς ήξερε την τοπογραφία του Λονδίνου περίγυρο.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου βρισκται ένας δρομάκος στενός και γεμάτος λάσπες, που όδηγεί στην προκουμιά. Άπ' αυτόν τον δρόμο δεν περνούν ούτε τρία άμάξια το χρόνο. Έτσι θά βρούμε γρήγορα τα ίχνη των άπαγμένων.

— Άρχισαν να τρέχουν κι' έφτασαν σε λίγο στο άρμαίο αυτόν, ό όποιος όνομαζόταν όδός "Αγκύρας.

Στο λακτωμένο χρώμα του, με τη βοήθεια ενός φακνού, ο Ζάν ντέ Φράνς είδε ίχνη τροχών. Άρχισε να τα παρακολουθώ και δεν άργησε ν' αντιληφθή ότι όδηγούσαν

ντέ Φράνς, μερικά φορές φτάνει

ντέ Φράνς.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου. Έστρεψε τη γωνία ξεφρενά.

— "Ο Ζάν ντέ Φράνς ήξερε την τοπογραφία του Λονδίνου περίγυρο.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου βρισκται ένας δρομάκος στενός και γεμάτος λάσπες, που όδηγεί στην προκουμιά. Άπ' αυτόν τον δρόμο δεν περνούν ούτε τρία άμάξια το χρόνο. Έτσι θά βρούμε γρήγορα τα ίχνη των άπαγμένων.

— Άρχισαν να τρέχουν κι' έφτασαν σε λίγο στο άρμαίο αυτόν, ό όποιος όνομαζόταν όδός "Αγκύρας.

Στο λακτωμένο χρώμα του, με τη βοήθεια ενός φακνού, ο Ζάν ντέ Φράνς είδε ίχνη τροχών. Άρχισε να τα παρακολουθώ και δεν άργησε ν' αντιληφθή ότι όδηγούσαν

ντέ Φράνς, μερικά φορές φτάνει

ντέ Φράνς.

ντέ Φράνς.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου. Έστρεψε τη γωνία ξεφρενά.

— "Ο Ζάν ντέ Φράνς ήξερε την τοπογραφία του Λονδίνου περίγυρο.

— Στην άκρη της όδου "Α-στρου βρισκται ένας δρομάκος στενός και γεμάτος λάσπες, που όδηγεί στην προκουμιά. Άπ' αυτόν τον δρόμο δεν περνούν ούτε τρία άμάξια το χρόνο. Έτσι θά βρούμε γρήγορα τα ίχνη των άπαγμένων.

Ο "Υβ Μιράντ θεωρείται σήμερα ως ένας από τους εξυπνότερους κωμωδιογράφους της Γαλλίας. Τα έργα του παρτιζάνε σ' όλον τον κόσμο και προκαλέσανε παντού ενθουσιασμό, γιατί έχουν το μεγάλο πλεονέκτημα ν' αποτεινούνται σ' ανθρώπους κάθε διανοητικής ανάπτυξεως και κοινωνικής τάξεως. Οι Αθηναίοι γνωρίζουν τον συγγραφέα αυτόν από πολλές πικάντικες κωμωδίες του, που τις έπαιξαν τα τελευταία δέκα χρόνια η Μαρίκα και η Κυβέλη. Έκ παρ' ολλήλου ο Μιράντ έγραψε το σεναρίο πολλών φιλμ που σημείωσαν μεγάλη επιτυχία. Από αυτά σάς αναφέρουμε δύο μονάχα, την "Ερωτική Παρέλασι" με πρωταγωνιστές τη Ζανέτ Μαντρίναλ και τον Μωρίς Σεβαλιέ, και το "Μιά τρύπα στον τοίχο", με την Άνναμπελά και τον Ζάν Μυρά. Ξέρετε, όμως, ποιά εινε η πιο εδύση, η πιο διασκεδαστική σάσσα του "Υβ Μιράντ; Η "Ιδιώτη ζωή του! Θα σάς την εξιστοήσουμε εδώ με λίγα λόγια και με γοργές εικόνες.

Ο συγγραφέας αυτός, ο οποίος έδωσε στα θεατρικά του έργα ζωηρούς πινάκες της κοινωνικής και αριστοκρατικής ζωής των συγχρόνων μεγαλουπόλεων, όταν ήταν νέος φέρανε μουρμούρες στη Νέα Γη! Το επάγγελμα αυτό, ένα επάγγελμα κουραστικό και γεμάτο κινδύνους, το οποίο επέβλεπε ο πατέρας του για να τον κάνει άνθρωπο, επειδή ο "Υβ" ήταν τοελλός, άμυαλος και απειθαρχήτος!

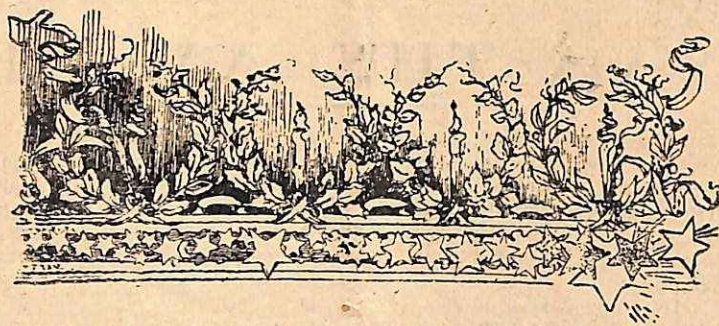
Ποιόνιατι δέ, η παραμονή του στη Νέα Γη ωφέλησε πολύ τον Μιράντ. Τον έκανε απολαυστικό και δοσθητικό. Όταν γύρισε στο σπίτι του πατέρα του, η ζωή του φαινότανε μονότονη και πληκτική. Μοιραζότανε κινδύνους και περιπέτειες. Και, μια μέρα το έσκασε από το πατρικό σπίτι. Έβρισκε ένα εισιτήριο άλλο ρετινού για το Παρίσι και ανέβηκε στο τρένο.

Στο δρόμο, όμως, αφού καλοήρηνε τα πράγματα, έκανε το εισιτήριο της επιστροφής μικρόμικρο κομματάκι και τα πέταξε από το παρόθυρο του βαγονιού. Είπε λάβει την οριστική απόφαση να μη επιστρέψει ποτέ στην πατρίδα του και να μείνει για πάντα στο Παρίσι!

Η ζωή στην πρωτεύουσα δεν του παρουσιάστηκε άμεσως με οόδινα γούμματα. Μια δ νεαρός Μιράντ δεν έβλεπε το θάνατο τον. Δοκίμασε πολλά επαγγέλματα. Μηνάνα δεν τον ικανοποίησε. Μεταξύ των πολλών εργασιών που έκανε τότε, ήταν και να γράφει διευθύνσεις συνδρομητών σε ταινίες εφημερίδων. Ο "Υβ καταλάβαινε ότι δεν ήταν πλασμένος για τη δουλειά αυτή, που μπορούσε να την κάνει και ο πρώτος τυχών. Και περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία για να βγεί από την αράνη.

Η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να του παρουσιασθεί.

Την εποχή εκείνη, ο σοσιαλισμός ήταν πολύ της μόδας. Και ο Μιράντ έγινε μέλος της. Ο "Υβ αποφάσισε να προσχωρήσει σε τας τάξεις του, αδιάφορο αν στη γειτο-

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑ ΜΠΟΕΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΥΒ ΜΙΡΑΝΤ

Ψαράς μουρουνών στη Νέα Γη. Για να γίνει... άνθρωπος. Το ταξίδι άνευ επιστροφής στο Παρίσι. Ένας δανδής σοσιαλιστής. Η ιστορική μεταξωτή ομπρέλλα με την άσημνη λαβή. Η επισκέψεις με τ' αμάξι των κηδεϊών. Ο "Υβ Μιράντ στο Χόλ-λυνγουντ, κλπ. κλπ.

Είχε σπουδάσει σ' ένα κολλέγιο ιησουιτών. Χρησιμοποίησε τον σοσιαλισμό ως μέσον αναδείξεως. Αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί και τυχοδιωκτισμός. Μά όταν ένας φιλόδοξος νέος θέλει να επιβληθεί, δεν αποσποχωρεί μπρος σε τίποτα.

Και ο "Υβ Μιράντ μπήκ' στη σύνταξη της ιστορικής σοσιαλιστικής εφημερίδας "Ουμανιτέ". που την διηύθυνε τότε ο ίδιος ο Ζαν Ζωαξ. Η δημοσιογραφία τον λ' φέλησε πολύ. Του έδωσε να βλέπει τα πράγματα και τα πόσοι που με γοργές ματιές, άκνυνε την αντίληψή του, τον έφερε σ' επαφή με πολλούς τύπους, που του χρησίμευσαν αργότερα για τις κωμωδίες του.

Ο Μιράντ, όμως, μολονότι εργαζότανε σε μια σοσιαλιστική εφημερίδα, εμφανιζότανε και ως δανδής! Το κορμί αυτό της ερωτικής ιδεολογίας και του σοσιαλισμού, έκανε το νεαρό δημοσιογράφο συμπαθέστατο σε πολλές γυναίκες...

Μα πώς τα κατάφερε ο δανδής αυτός ρεπόρτερ να κάνει εναν δανδή με το μικρό μισθό που έπαιρνε; Αυτό αποτελούσε ένα από τα μυστικά της γαλλικής ζωής. Ο Μιράντ, όμως, δεν ήταν καλός, με πόση περηφάνεια ο δημοσιογράφος επεδείκνυνε τη μεταξωτή ομπρέλλα της ομπρέλλας του και την άσημνη λαβή της!

Θα σάς αναφέρουμε τώρα και ένα άλλο κομμάτι από το μετανοημένο Μιράντ τον καιρό που ήταν μπορεί, για να κάνει καλή κοινωνική εμφάνιση.

Θα σάς αναφέρουμε τώρα και ένα άλλο κομμάτι από το μετανοημένο Μιράντ τον καιρό που ήταν μπορεί, για να κάνει καλή κοινωνική εμφάνιση.

Κάποτε ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας. Και ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας. Και ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας.

Κάποτε ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας. Και ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας. Και ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας.

Κάποτε ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας. Και ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας. Και ο Μιράντ έγινε μέλος της μόδας.

που ήθελε να επισκεφθεί κανένα σημαντικό φίλο του ή καμιά άσημαντη φιληγάδα σε ποιο σπιντι γινότανε πλούσια κηδεία, επήγαινε εκεί. Ανέβαινε με θλιμμένο ύφος σ' ένα από τα άμαξια πολυτελείας που περίμεναν στο δρόμο, και έδινε τη διεύθυνση εις την οποία ήθελε να πάει. Ο άμαξας τον έπαιρνε για μέλος της οικογενείας του άποθανόντος κι έκανε τη διαδρομή, βέβαιος ότι θα πληρωνόταν αργότερα από το σπιντι.

Στο δρόμο, ο "Υβ φρόντιζε ν' αλλάξει γάντια και γραβάτα, αντικαθιστώντας αυτά ν' άλλα ζωηρότερου χρώματος. Κι' έτσι έφτανε μεγαλοπρεπώς στο ραντεβού του με άμαξι πρώτης τάξεως! Η δόξα έρχισε να χαμογελά στο Μιράντ από την πρώτη μέρα που προσελήθη στη σύνταξη της πασιονιής "Ζουρνάλ".

Μια μέρα, ένας φίλος του, διευθυντής θεάτρου, του είπε να του γράψει μια κωμωδία.

Μα πώς έδειξε να γράψει κωμωδία, αφού άγνοω τους στοιχειώδεις κανόνες της συγγραφής ενός θεατρικού έργου! Αποκριθήκε ο Μιράντ.

Νομίζεις πως όλοι όσοι γράφουν στο θέατρο, ξέρουν δραματολογία!

Αυτή την εντύπωση είχα! Ψιθύρισε ο "Υβ."

Εσφαλμένη εντύπωση, διαλαλή με! Ζητώ από σένα ένα θεατρικό έργο. Γράψε, δ' τι σου κατέβη!

Αφού εινε έτσι, δέχομαι! απάντησε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό ο δημοσιογράφος.

Κι' έγραψε βιαστικά μια κωμωδία, σ' ένα δημοσιογραφικό τοσαπεί, ενώ γύρω του οι συνάδελφοι του γελούσανε και φωνάζανε. Η επιτυχία της πρώτης οπτικής κωμωδίας του ήταν κάτι ανέλπιστο και καταπληκτικό. Ο Μιράντ, παίρνοντας θάρρος από την καλή υποδοχή που έκανε το κοινό στο έργο του, εγκατέλειψε τη δημοσιογραφία και άφοσιώθηκε αποκλειστικά στο θέατρο.

Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε. Στο διάστημα αυτό, ο Μιράντ έγραψε πάνω από εξήντα κωμωδίες που παίχτηκαν σ' όλον τον κόσμο. Όταν δέ η "Παραπλάσι" αποφάσισε να γυρίσει και γαλλικά φιλμ παλαιών, τον κάλεσε για να της γράψει "οικιακά πνευματώδη σεναρία. Ο "Υβ έμεινε δυο χρόνια στο Χόλλυνγουντ και ξαναγύρισε στο Παρίσι, με άκομεις εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια.

Το περίεργο όμως ν' αυτόν τον εθιμογραφό εινε ότι επέστρεψε από την Αμερική βαρύνοντας και μελαγχολικός. Και όταν τον ρώτησαν μανιόλ οίλοι του γιατί άλλαξε τόσο πολύ, εκείνος τος αποκρίθηκε:

Είδα τόση δυστυχία στην Αμερική και, γενικά, βλέπω ότι ο κόσμος εινε σήμερα τόσο αξιολύπητος, ώστε αρχίζω να φοβάμαι μήπως η κωμωδία μου θεωρείται μικρή ειρωνεία απέναντι του πόνου των σημερινών ανθρώπων!

Κάθε φορά που βλέπω...

Κάθε φορά που βλέπω...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένας σιδηρόδρομος που ταξιδεύει πάνω απ' την θάλασσα. Πώς προστατεύονται οι ιδιοκτήτες του Μπενγκουανάλντ από τον... έρωτα. Τα μακρινά ταξίδια των θαλασσοπειτών. Μια ιδιότητα του Κρούπ. Πώς... εξύγιζε τους επισκέπτες του. Ένα στρείδι με 106 μαργαριτάρια. Το «πανόργανο» ενός Αμερικανού μουσουργού και μηχανικού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Το «πανόργανο» του Αμερικανού εφευρέτου Νέλσον

Ο σιδηρόδρομος της Νοτίου Φλωρίδας στην Αμερική, κάνει την περιεργότερη και συγχρόνως τη μακρύτερη διαδρομή του κόσμου.

Διανύει απλούστατα έδω-μύνητα χιλιόμετρα... πάνω από τη θάλασσα!

Πρόκειται για το σιδηρόδρομο που εκτελεί την συγκοινωνία των νησιών της Φλωρίδας. Ως γνωστόν, η θάλασσα της όρχεις αυτής Αμερικανικής ακτής εινε γεμάτη από δειλούς νησάκια τα οποία βρίσκονται σε μικρή απόσταση το ένα από τ' άλλο.

Τα νησάκια αυτά, όχι μόνο εινε κατοικημένα, αλλά επειδή η ακρογιαλιά τους εινε θραυστή, έχουν γίνει εδώ και πολλά χρόνια κτιστικά κέντρα, στα οποία παραβέχουν... χημικά, καλλωγία... γιατί χημικών-καλλωγία... και οι κάτοικοι εινε αυξημένοι... μισιάδες πλοίων Αμερικανών. Για το λόγο αυτό, υπάρχουν εκεί όλες οι ανέσεις που θα μπορούσαν να εφινισθούν μονάχα σ' Αμερικανική. Και μια από τις ανέσεις αυτές εινε και ο σιδηρόδρομος που συνδέει τα νησιά.

Αμερικανικότητα, η αρχή της Φλωρίδας σκεφτότανε ότι έπρεπε έτσι παραβούν στα νησιά αυτά, να εξοικονομήσει περισσότερα καιρό στο ταξίδι τους και να μην εινε υποχρεωμένοι να ταξιδεύουν με τα πλοία που στο γρήγορα και να εινε, δεν μπορούσαν ν' αναπτύξουν μεγαλύτερη ταχύτητα από 16—20 μίλια την ώρα.

Κατασκευάσανε λοιπόν ένα ειδικό ατμάκιωτο γαζόνιο, μήκους 170 χιλιομέτρων, που συνδέει όλα ανεξαιρέτως τα νησάκια, και πάνω σ' αυτή μια σιδηροδρομική γραμμή. Έτσι οι ταξιδιώτες ταξιδεύουν επί δρόμου όσες με το ταχύτερο πάνω από τη θάλασσα.

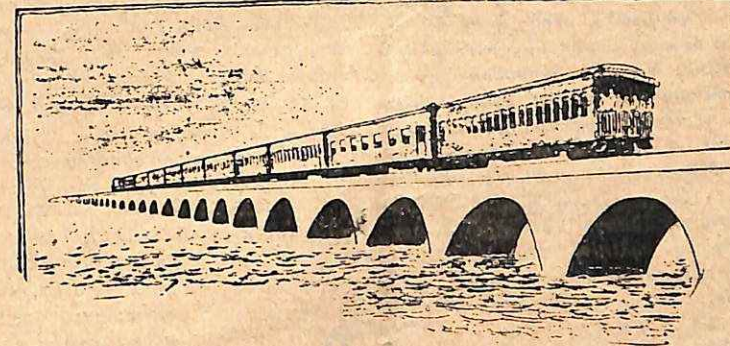
Ένα από τα περιεργότερα εξαρτήματα της γυναικείας τουαλέτας των γυναικών είναι κι αυτό που βλέπετε να φοράει στη μέση της η Ιθγενής της επαρχίας Μπενγκουανάλντ, στην Αυστραλία, της εικόνας μας.

Εινε ένα πράγμα που μιλάει με χαμηλό και γλυρό κρόνι, με πλεονέκιο με βέργες και με το όπλο ο Ιθγενής της Μπενγκουανάλντ σκεπάζουν το κορμί τους από το λαμό ως τη μέση, όπως φαίνεται στην εικόνα μας.

Μη νομίζετε, όμως, ότι τα περιεργά αυτά κομμάτια τα φορούν

για γούλ, ούτε για στολίδια. Απλούστατα τα χρησιμοποιούν ως όπλα εναντίον... του έρωτα. Από αρχαιότατων χρόνων, η γυνίκες της Μπενγκουανάλντ φορούν τα γλυτάκια, όπως τα ονομάζουν για προστατεύουν τις καρδιές τους απ' το κακό πνεύμα του έρωτα.

Εινε αφάνταστες η αποστάσεις που διανύουν ταξιδεύοντας τα θαλασσοπλοία. Το 1914, μια επι-

Ο σιδηρόδρομος των νησιών της Φλωρίδας, που ταξιδεύει πάνω από τη θάλασσα.

τροπή Γάλλων ειδικών έπιασε ένα θαλασσοπλοίο Αλμπανός και αφού του πέρασε στο δεξί πόδι ένα πλατό διαχυλίδε στο οποίο είχε χαραχθεί η ημερομηνία και ο τόπος, το άφησε ελεύθερο από τις γαλλικές ακτές του Ατλαντικού.

Έπειτα από δυο χρόνια, η τροπή Γάλλων ειδικών έπιασε ένα θαλασσοπλοίο Αλμπανός και αφού του πέρασε στο δεξί πόδι ένα πλατό διαχυλίδε στο οποίο είχε χαραχθεί η ημερομηνία και ο τόπος, το άφησε ελεύθερο από τις γαλλικές ακτές του Ατλαντικού.

1916, το πλοίο εκείνο πιάστηκε κοντά στις Αυστραλικές ακτές, σ' απόσταση 9.500 χιλιομέτρων απ' το μέρος όπου το είχαν απελευθερώσει οι Γάλλοι.

Ο περίεργος Γερμανός μεγαλοεργαστής Ζας Φρεντερίκος Κρούπ, ο ιδιοκτήτης των ξακουστών εργασιών που κατασκευάζουν κανόνια, είχε μια περιεργότητα και μοναδική στον κόσμο ιδιότητα. Δεν έμιλ' η σε ποτέ με άνθρωπο, τον οποίο να μη τον είχε...

Είχε από την πόρτα του γραφείου του, βγαίνατο εγκατεστημένη μια ει-

δική συσκευή, τελευταίου συστήματος, την οποία είχε επινοήσει ο ίδιος ο Κρούπ και δίπλα σ' αυτήν ένα μεγάλο κατάστιχο, μέσα σε μια ειδική βίτρινά. Όταν παρούσασθε κανένας που ήθελε να μιλήσει στην ιδιότητα μεγαλοεργαστή, ο γραμματέας του εφινιστόσε τον επισκέπτη ότι επρεπε προηγουμένως να συζητήσει με εκείνον, τον δέοντα, έσω κι' αν ήταν στρατηγός ή υπουργός, ή

πε προηγουμένως να συζητήσει με εκείνον, τον δέοντα, έσω κι' αν ήταν στρατηγός ή υπουργός, ή

Ο Νέλσον από μικρός είχε τε-λειό ταλέντο και μουσικό και μηχανικό, και οι γονείς του τον έστειλαν στο Όλβει. Εκεί έφαιτσε εικόνες ολόκληρα χρόνια, σ' διάστημα των οποίων έμαθε δεκά μουσικά όργανα.

Εν τω μεταξύ δεν παραμέλεισε και τη μόρφωσή του. Έτσι, έπαι το τελευταίο του γυνάμιο, σπουδάζε μηχανικός και πήρε απ' το πολυτεχνείο το δίπλωμά του με μέταλλοι ιδιοφυίας.

Το διπλό του λοιπόν αυτό ταλέντο έκανε τον Νέλσον να σκεφθεί ένα καταπληκτικό σχέδιο: Θέλησε να κατασκευάσει ένα μηχανήματα-μουσικό όργανο που να παίζονται όλα μαζί τα μουσικά όργανα, απ' τα οποία αποτελείται μια πλήρης ορχήστρα.

Και επειδή οι γονείς του είχαν μεγάλη περηφάνια και συνεπώς δεν ήταν υποχρεωμένοι να εργαζονται για να ζήσουν, αποφάσισε στην πραγματικότητα του σχεδίου του.

Έτσι εικοσιτέσσε ολόκληρα χρόνια, ο Αλμπέρτ Νέλσον εργαζόταν για το σκοπό αυτό, τον οποίο έπραγματώθηκε τελευταία.

Σε μια μεγάλη συντοφία από φίλους του μουσικούς και μηχανικούς, παρουσίασε μια μέρα, ένα καταπληκτικό και πολυπλοκό μηχανήματα, αυτό που φαίνεται στην εικόνα μας. Εκτόφισε κι' αρχίσε να παίζει διάφορα πλήητρα, να γυρίζει δίσκους και μυστηριώδη ελατήρια, ένα οι επισκέπτες του καταπληκτικά άκουσαν μουσικά όργανα που φωνάζονταν, σαν να εκτελούσε ολόκληρη ορχήστρα.

Το μηχανήμα αυτό του Αλμπέρτ Νέλσον ονομάστηκε «πανόργανο» και αποτελείται από 50.000 κομμάτια.

Το στρείδι με τα 106 μαργαριτάρια

εινε αλήθεια. Συγχρόνως βρίσκονταν μέσα σ' ένα στρείδι, δυο, τρία, πέντε και περισσότερα μαργαριτάρια.

Ένα ρεκόρ τέτοιου εύρηματος επέτυχε κάποιος Αμερικανός, ο Κάρολος Τζόαν Φάρελλ, στη Νέα Ορλέαντ, ο οποίος πρό ελίγων μηνών βρήκε μέσα σ' ένα στρείδι 106 μαργαριτάρια!

Όταν συμβεί σ' έναν άνθρωπο να παρουσιασθούν συγχρόνως ανεπτυγμένα εξαιρετικά, δυο μεγάλα ταλέντα, του μουσικού και του μηχανικού, τότε ο άνθρωπος αυτός μπορεί να κατορθώσει καταπληκτικά πράγματα! Απόδειξη ο Αμερικανός Αλμπέρτ Νέλσον.

Το «γκοόκερ» των Ιθαγενών του Μπενγκουανάλντ

Το «γκοόκερ» των Ιθαγενών του Μπενγκουανάλντ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΑΡΧΙΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

Η ζωή στο Κολοράντο, στα πατρικά κτήματα του Ταρμπώ. Ο εξοντωτικός αγών μεταξύ κάου-μπού και Έρυθροδέρμων. Δολοφονίες, φόντοι, συμπλοκές, χιματεκυλισμάτα. Οι κάου-μπούς αλληλεσκοτώνοντο. Ο πρώτος φόντος του Ταρμπώ. Στην Εύρώπη. Η γνωριμία του με τον Ουάιλντ κτλ. κτλ.

είνε ένας τυχοδιώκτης αρχικάου-μπού.

Ο ήρωας λοιπόν αυτός του «Ταρμπώ» δεν είχε φανταστικό πρόσωπο, όπως οι περισσότεροι απ' τους ήρωες των μυθιστορημάτων. Είχε άνθρωπος που ζήλη, κόμη και σήμερα, που ζήση και πραγματικά μια ζωή γεμάτη περιπέτειες, που υπήρξε φίλος του Όσκαρ Ουάιλντ, με τον οποίο γνωρίστηκε στη φυλακή, όπου είχαν φυλακισθεί κι οι δυο συγχρόνως. Ηλικίας 77 χρονών σήμερα, ο Φράνκ Ταρμπώ, εξέδωσε την αυτοβιογραφία του, στην οποία διηγείται όλες τις περιπέτειες της τυχοδιωκτικής και δραματικής ζωής του.

Ο Φράνκ Ταρμπώ γεννήθηκε, το 1856, στην πολιτεία του Κολοράντο, όπου ο πατέρας του μεγαλοκτημάτων και μεγαλοκτηνοτρόφος, είχε απέραντες εκτάσεις λιβαδιών, χιλιάδες ημίγρια βόδια κι' άλλα κι' εκατοντάδες κάου-μπούς για να τα φυλάξουν.

Η ζωή την εποχή εκείνη στο Κολοράντο ήταν τραχεία κι' επικίνδυνη. Οι θάνατοι Έρυθροδέρμων με τον αδιάκριτο κλεφτοπόλεμο και τις αλληλλήλες επιδρομές τους δεκάτιζαν τους τοληροούς μετανάστες, που είχαν ελπίσει να εγκατασταθούν στη μακρινή αυτή περιοχή.

Κάθε τόσο —γράφει στο βιβλίο του ο Φράνκ Ταρμπώ— τέσσερες-πέντε από τους κάου-μπούς μας, ζητούσαν την άδεια απ' τον πατέρα μου να πάνε για λίγες μέρες να διασκεδάσουν στα ντάν-αϊνγκ μιάς απ' τις γειτονικές πόλεις, απ' τις οποίες ή πιά κοντινή βοσκάνη απ' απόσταση εκατόν εξήντα χιλιομέτρων. Ο πατέρας μου τους έδινε πάντοτε την άδεια αλλά δεν παράλειπε ποτέ να τους προσθέσει στερεοτύπως:

«Όλλ ράιτ! Αλλά θέλω να μου υποσχεθείτε στην τιμή σας, ότι αν κανένας από σας μείνει ζωντανός, θα μου φέρει πίσω τα άλλα και τις σέλλες των σκοτωμένων συντρόφων του.

Τα λόγια αυτά του πατέρα μου ήταν μπαράντα, γιατί ποτέ, ούτε μια φορά δεν έφυγαν ζωντανοί οι κάου-μπούς της συνοτροφιάς. Τις περισσότερες φορές οι Ένδοι δολοφονούσαν τρεις και τέσσερες από αυτούς κι' εκείνοι

πάλι γλύτωναν έφεραν πίσω τα άλλα των σκοτωμένων. Αυτό η τρεις φορές, όμως, οι Ένδοι ξεπάστρεψαν όλη τη συνοτροφία κι' έτσι ο πατέρας έχασε και τ' άλλα κι' αυτές σέλλες τους.

Κι' όταν όμως γλύτωναν απ' τις ενέδρες των Έρυθροδέρμων, οι άνθρωποι μας σκοτώνονταν μεταξύ τους είτε στα ντάν-αϊνγκ, είτε στο δρόμο, είτε στη βοσκή. Οι κάου-μπούς της εποχής εκείνης, τραγούντοσαν για τη παραμικρή μεταξί τους.

«Ήσαν σπανιότερες ή ημέρες που, το βράδυ, μετά τη βοσκή, όταν οι κάου-μπούς μαζεύονταν στη κτήμα, να μην ακουστούν πυροβολισμοί και να μην έχουμε έναν ή περισσότερους τραυματίες, κάποτε δε και σκοτωμένους.»

Με τέτοιες συνθήκες ζωής, δεν είχε περιεργό πως ο Φράνκ Ταρμπώ έκανε τον πρώτο του φόντο σε ηλικία δεκαεπταεφώνων.

Το θύμα εκείνο —γράφει ο ίδιος ο Ταρμπώ— λεγόταν Χανκ Νιούχεν και ήταν ένας από τους χειρότερους φονιάδες όλης της περιοχής του Κολοράντο.

Οι φόντοι που είχε κάνει από την εποχή που πωτούσαν στην πόλη, τον είχαν κάνει πολύ φημισμένο. Ου μόνον ότι στο δικαστήριο δεν είχε κατηγορηθεί ποτέ, αλλά και οι δικαστές τον είχαν αφήσει να φύγει από το δικαστήριο χωρίς να τον φυλάξουν.

Κάθε τόσο —γράφει στο βιβλίο του ο Φράνκ Ταρμπώ— τέσσερες-πέντε από τους κάου-μπούς μας, ζητούσαν την άδεια απ' τον πατέρα μου να πάνε για λίγες μέρες να διασκεδάσουν στα ντάν-αϊνγκ μιάς απ' τις γειτονικές πόλεις, απ' τις οποίες ή πιά κοντινή βοσκάνη απ' απόσταση εκατόν εξήντα χιλιομέτρων. Ο πατέρας μου τους έδινε πάντοτε την άδεια αλλά δεν παράλειπε ποτέ να τους προσθέσει στερεοτύπως:

«Όλλ ράιτ! Αλλά θέλω να μου υποσχεθείτε στην τιμή σας, ότι αν κανένας από σας μείνει ζωντανός, θα μου φέρει πίσω τα άλλα και τις σέλλες των σκοτωμένων συντρόφων του.

Τα λόγια αυτά του πατέρα μου ήταν μπαράντα, γιατί ποτέ, ούτε μια φορά δεν έφυγαν ζωντανοί οι κάου-μπούς της συνοτροφιάς. Τις περισσότερες φορές οι Ένδοι δολοφονούσαν τρεις και τέσσερες από αυτούς κι' εκείνοι

πάλι γλύτωναν έφεραν πίσω τα άλλα των σκοτωμένων. Αυτό η τρεις φορές, όμως, οι Ένδοι ξεπάστρεψαν όλη τη συνοτροφία κι' έτσι ο πατέρας έχασε και τ' άλλα κι' αυτές σέλλες τους.

έπαιζο.

Με την πρώτη σφαίρα που του έριξε, ο Χανκ σωριάστηκε κάτω νεκρός, με μια τρύπα στο έσωπο. Το μόνο συναίσθημα που νιώσασα όταν τον είδα έτσι, ήταν ότι είχα κάνει καλά. Επίσης, όλοι όσοι έμαθαν το φόντο, έχοντοσαν, μου χτυπούσαν φιλικά την πλάτη και μου λέγανε: «Καλά έκαμες!».

Ενα χρόνο αργότερα, ο Ταρμπώ έκανε τον δεύτερο φόντο του. Το δεύτερο θύμα του ήταν ένας κάου-μπού, που τον έλεγαν Μπόμπ Φόρντ, φονιάς κι' εκείνος του χειρότερου είδους, ο οποίος, λίγες μέρες πριν, είχε φοντώσει έναν πρωτεξάδελφό του.

Σε μια λογομαχία με τον Ταρμπώ, ο Μπόμπ Φόρντ, που ήταν εξηλεκμένος στα όπλα και γρήγορος, πυροβόλησε πρώτος κι' έπληγωσε τον νεόν στο στομάχι με το στερνόν της κεφαλής. Δεν έπρόφτασε όμως να βάλει και δεύτερη σφαίρα γιατί εν τω μεταξύ πυροβόλησε κι' ο Ταρμπώ και άφησε στον τόπο τον αντίπαλό του.

Την εποχή εκείνη —γράφει ο συγγραφέας— δεν μπορούσε κανείς να είναι βέβαιος ότι στο δικαστήριο δεν θα καταδικαστεί ή θα καταδικαστεί να ζήσει πάνω από μια βδομάδα, αν έμεινε στους κάου-μπούς, αν δεν ή-εχε σκοτώσει δεκάξη ανθρώπους δικούς μας και των άλλων γειτονικών κτημάτων.

Το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνει κανείς μόλις έβλεπε τον αντίπαλό του να βάζει το χέρι στο πιστόλι, ήταν να γυρίσει το κορμί του στα πλάγια, ώστε να παρανοιάξει μικρότερο στόχο, και ζυγίσως έπειτα να γονατίσει στο του και να τρεβήξει το πιστόλι.

Αργότερα ο Ταρμπώ υπηρέτησε ως αξιωματικός στα αμερικανικά στρατεύματα, που είχαν σταλεί για να εξοντώσουν δραστη-κώς τους Έρυθροδέρμους του Κολοράντο, ήταν δε ένας απ' τους δέκα Αμερικανούς που γλύτωσαν απ' τη γενική σφαγή της μεγάλης ενέδρας του Λιτλ Μπίγκ Χόρν στο 1876. Τον επόμενο χρόνο ο Ταρμπώ γνωρίστηκε με

τον διάσημο δημοσιογράφο και ιστοριογράφο της εποχής εκείνης Φράνκ Χάρρις, με τον οποίο έγιναν πολλοί στενοί φίλοι, κι' ο οποίος, έπειτα από πολλά χρόνια, στο Παρίσι, τον παρεκάλεσε να φάνε μαζί.

Ο Ταρμπώ έδωσε ένα δείπνο, στο οποίο μόνοι συνδαιτημόνες ήσαν αυτός, ο Φράνκ Χάρρις, ο γραμματικός του και ο Όσκαρ Ουάιλντ. Ο Χάρρις προσέφερε τότε ένα σεβαστό χρηματικό ποσό στον Ουάιλντ για να γράψει ένα ρομάντο για την ζωή του και ο μέγας Άγγλος συγγραφέας, που βρισκόταν τότε σε μεγάλες οικονομικές στενοχωρίες, έδωσε.

Με τον Όσκαρ Ουάιλντ γνωρίστηκε ο Ταρμπώ, όπως είπαμε, στην περιφέρεια φυλακή του Ρίντινγκ. Μετά τον θάνατο του πατέρα του, αθώου μενος από τον τυχοδιωκτικό του χαρακτήρα, ο Ταρμπώ πούλησε τ' αμέσιστα τα δάδια του και τις χιλιάδες τα γελάδια του και τ' άλλα του και πήγε στην Αγγλία, όπου έζησε με τον πατέρα του, όπου έζησε με τον πατέρα του, όπου έζησε με τον πατέρα του.

Όταν ο κόμης έμαθε ότι ο Ταρμπώ ζητούσε να μονομαχήσει με τον κάου-μπό, τον χρεώθηκε. Έδωσε ότι δεν ζήτησε να μονομαχήσει με τον κάου-μπό, τον χρεώθηκε. Έδωσε ότι δεν ζήτησε να μονομαχήσει με τον κάου-μπό, τον χρεώθηκε.

Αυτή είχε, με λίγα λόγια, η πολυτάραχη ζωή του τρομερού Ταρμπώ.

Το δικαστήριο δέχτηκε ότι ο Ταρμπώ είχε κάνει το διπλό φόντο σε κατάστασι φυλακής και τον καταδίκασε σε φυλάκιση τριών ετών. Κατά σύμπτωση, η δική του έγινε την ίδια μέρα πούρινη κι' η πολύροστη δική του Όσκαρ Ουάιλντ. Τους φυλάκισαν και τους δυο στην ίδια φυλακή, σε γειτονικά κελιά. Έκει, ο τυχοδιώκτης κι' ο ποιητής έγιναν στενοί φίλοι.

Όταν βγήκε απ' τη φυλακή, ο Ταρμπώ πήγε στο Παρίσι και λίγα χρόνια ήταν ένας απ' τους πιο ξεσηκωμένους τύπους στους αριστοκρατικούς κύκλους της γαλλικής πρωτεύουσας και του Μόντε Κάρλο, όπου περνούσε τα καλοκαίρια του. Στο Μόντε Κάρλο η υαλίνα είχε γίνει θυμωμένος, γιατί ήταν ο τοληροότερος και ο πιο ευνοϊκός απ' όλους τους παίχτες του καζίνο και πασαδόξως, τυχερότερος. Ο δημοσιογράφος Φράνκ Χάρρις, μάλιστα, που αναφέραμε παραπάνω, έγραψε ένα διλόκληρο μυθιστόρημα με τον τίτλο «Η τύχη ενός χαρτοπαίκτη», στο οποίο περιγράφει τα χαρτοπαίκτη κατ' ονόματα του Ταρμπώ.

Φυσικά, ένας άνθρωπος σαν τον πρώην αρχικόου-μπό, είχε κάθε τόσο επεισόδια και άμεση τις μονομαχίες.

Ενα βράδυ, που ο Ταρμπώ

είχε σκοτώσει δεκάξη ανθρώπους δικούς μας και των άλλων γειτονικών κτημάτων.

Το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνει κανείς μόλις έβλεπε τον αντίπαλό του να βάζει το χέρι στο πιστόλι, ήταν να γυρίσει το κορμί του στα πλάγια, ώστε να παρανοιάξει μικρότερο στόχο, και ζυγίσως έπειτα να γονατίσει στο του και να τρεβήξει το πιστόλι.

Αργότερα ο Ταρμπώ υπηρέτησε ως αξιωματικός στα αμερικανικά στρατεύματα, που είχαν σταλεί για να εξοντώσουν δραστη-κώς τους Έρυθροδέρμους του Κολοράντο, ήταν δε ένας απ' τους δέκα Αμερικανούς που γλύτωσαν απ' τη γενική σφαγή της μεγάλης ενέδρας του Λιτλ Μπίγκ Χόρν στο 1876. Τον επόμενο χρόνο ο Ταρμπώ γνωρίστηκε με

βρισκόταν, μαζί με τον Φράνκ Χάρρις, στο Μόντε Κάρλο, κάποιος κόμης που φημιζότανε ως δεινός μονομάχος, του είπε κάποιον ειρωνική φράση.

Ο Ταρμπώ ούχτηκε άπάνω του και τον άρρισε στα χαστούκια. Την επομένη ο κόμης έστειλε ένα φίλο του μαζύ του να τον καλέσει σε μονομαχία. Ο Ταρμπώ άρρισε μάστιγας του τον Φράνκ Χάρρις και κάποιον άλλο φίλο του και τους είπε:

«Να είπατε στον βαρβάρο ότι θα είμαι εγώ να μονομαχήσω με τον κόμης; Αποσώδητε θέλει. Επειδή όμως εγώ είμαι ο προσβεβλημένος, διαλέγω ως όπλα καραμπίνες Ουίντσστερ. Δεν θέλω πιστόλια, γιατί τότε ο κόμης δεν έχει καμιά ελπίδα να γλυτώσει. Θα ρίξουμε από μια μόνο σφαίρα με τις καραμπίνες μας, χωρίς να σκοπεύουμε, από αποστάσεις είκοσι βημάτων, εκτός αν ο κόμης προτιμάει δέκα βήματα.»

Ο Ταρμπώ ήταν περιφρομένος σκοπευτής. Κανείς δεν τον έφτανε σ' όλη τη Γαλλία. Όπως κάθε καλός κάου-μπό, μπορούσε να τρέχει με το πιο άγριο άλμα, να πυροβολήσει συγχρόνως με καραμπίνα δέκα φορές στη σειρά και να μην άταχώσει ούτε μία.

Όταν ο κόμης έμαθε ότι ο Ταρμπώ ζητούσε να μονομαχήσει με τον κάου-μπό, τον χρεώθηκε. Έδωσε ότι δεν ζήτησε να μονομαχήσει με τον κάου-μπό, τον χρεώθηκε.

Αυτή είχε, με λίγα λόγια, η πολυτάραχη ζωή του τρομερού Ταρμπώ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ - ΘΑΥΜΑ,,

Ενα από τα «παιδιά-θαύματα» που αναφέρονται από την ιστορία, ήταν και ο Ιωάννης Λουδοβίκος Έλνσάβετ, από το Καντίνιο. Ο μικρός αυτός μεγαλοφυής έμαθε από την κοιλία άνομα, να ξεχωρίζει τα γράμματα του αλφαβήτου. Στο τρίτο έτος της ηλικίας του ήξερε να διαβάσει απείστως λατινικά και γαλλικά κείμενα, χειρόγραφα ή τυπωμένα. Στο τέταρτο έτος έμαθε καλά τη λατινική γλώσσα, καθώς και την ελληνική και σε ηλικία πέντε ετών μπορούσε να μεταφράζει απροσκόπως τους δυσκολότερους κλασικούς συγγραφείς. Έν τω μεταξύ είχε διαβάσει πλήθος ομηρών, ποιητών, ιστορικών, φιλοσόφων σε ηλικία που τα άλλα παιδιά μόλις άρχίζουν να ψελλίζουν τη γλώσσα τους.

Αλλά το καταπληκτικό αυτό θαύμα έσβησε πρόωγα, όπως και πρόωγα έξεδηλώθη. Ο μικρός Ιωάννης Λουδοβίκος Έλνσάβετ πέθανε σε ηλικία έπτά ετών, αφήνοντας ανεξήγητο το μυστήριο της μεγαλοφυΐας του.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάσημα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλο είδος βιβλίων. Γράψατε «Οικογένεια», Δέκα 7, Αθήνας.

Δεν λυπάμαι για σένα! Κι' άς έφυγες τώρα από κοντά μου... Την ψυχή σου λυπάμαι, ώρα μου, την ψυχή σου που μούχες χάρισε... και που την παίρνεις πάλι μακριά...

Γιατί, ή ψυχή σου, άγγελέ μου,

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ

(Το D' Annunzio)

Φραντσέσκα, ή αγαπημένη μου μακριά, δαίλο μου έδω περσιόρακι, γιατί σκύβεις το κεφάλι και στενάζεις γλυκά κάτω απ' τη βέλλα που ξαρκικά σπρώχνει τα χέρια σου...

Γιατί; Γιατί είσαι λυπημένη, απόψε, αγάπη μου; Γιατί; ή αγαπημένη σου γελάνει, κάτω τα κρουνά λευκά δάκτυλα, που γδέρνουν τα χέρια σου, και να χαϊδεύουν τα χέρια σου, γιατί τώρα στέκονται ακίνητα και χωρίς δόνηση, γιατί μιλούν σε μαρμαίνα κρύνα, σαν φίλα που περσάν, σαν πέταλλα ρόδων μαρμαίνα...

Φραντσέσκα, αγάπη μου, γιατί, πές μου γιατί, άρρισε, τώρα να συγκοιμήσω...

Γιατί να τρέμεις συγκοιμή, ώρα μου αγάπη, γιατί ή φωνή σου σούδτηκε και τα ώρλα χείλη σου γιατί δεν δίνουνε καν πρώτα εκείνα τα φίλα, που μόνο αυτά ήξεραν να δίνουν... Γιατί;

Και ή Φραντσέσκα μου απαντάει και σκύβει το κεφάλι της, γρά να μη δώ τα μάτια της που κλαίνε όταν μιλάει...

«Κλαίω, αγαπημένη μου, και σκύβω το κεφάλι και σιωπώ, γιατί κυττάζω απόψε την καρδιά μου... Γιατί κυττάζω απόψε την ψυχή μου... Πέρασε πιά ή αγάπη—ή ώρα της εποχής των όνειρων— πέρασε πιά ή ζωή.»

«Τώρα μια νύχτα, μια έρημη, μια σιωπή απλώνεται... Τώρα τριγύρω φεία νύχτα να με περιβούν προς τον Άδη και μπρος στα θλαμμένα ματάκια μου, παρυσίζονται σκιές νεκρών ψυχών, που έζησαν κάποια φορά κοντά μου...»

ΔΕΝ ΑΓΝΑΜΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

(Το Herder)

Δεν λυπάμαι για σένα! Κι' άς έφυγες τώρα από κοντά μου... Την ψυχή σου λυπάμαι, ώρα μου, την ψυχή σου που μούχες χάρισε... και που την παίρνεις πάλι μακριά...

Γιατί, ή ψυχή σου, άγγελέ μου,

είνε ένας κόσμος, ένας δυναμμένος κόσμος, που τώρα πιά χωρίς αγάπη, να ζήσει δεν μπορεί... Ω, δα, μπορεί!

Η καρδιάς μας αγαπώντοσαν τότε! Θυμάσαι; Και μιλούσαμε πάντα καθισμένοι κοντά ο ένας στον άλλον... Και δεν είχε κανένας παρσάπον... και δεν είχε κανένας ντροπή...

Μά τώρα; Τώρα, μακριά μου, σ' άλλα μέρη, περπατάς και παίρνεις μαζί την ψυχή σου που ήταν...

Το ξέρω, το ξέρω, αγαπημένη, πως ή αγάπη μας έσται με θάνατο θά σούση, και πως τα χέρια έ-κείνα που 'μαρμαίνα την ζωή μας, θα γίνουν όλα χάρη, όλα άρρινα, όλα στεναγμένα...

Το ξέρω! να! το ξέρω... Και σαν πεθάνω, έσύ... να! έσύ, τα μάτια μου θα κλείσης και το κορμί μου το άρρωστο, το γέικο κορμί μου, έσύ, μόνον έσύ, με τα χέρια σου, θα σθανώσης...

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

«Μουνα γδέρ, τόσο εύτυχος! Όλη την ήμερα το γέλιο σου, ή φωνή σου... αντήχουσε τριγύρω μου... Έπαιζα και γελούσα με μια τρελή παράφορη εύθυμια...»

«Μουνα γδέρ, τόσο εύτυχος! Και σήμερα ή μάδρες θυμώδες και πλά κάτω απ' τον βαρύν σούφρο, ξανάρθαν, την καρδιά μου να παιδεύουν...»

Προδόσαν τον έρωτά μου και ή ζωή χωρίς αυτόν πιά μούση έμεινε μελωχόλια.

Πόσο ή αγάπη εύκολα πεθαίνει... Πώς τα όνειρα εύκολα σβύνουν...

«Μουνα γδέρ, τόσο εύτυχος! Και σήμερα; Ω! πως ανέλπιστα, το μούρο δρόμο έπέρα της έρημιας, και πως, χωρίς να ξέρω, γονάτισα εκεί, στο σταυροδρόμι... Έκει που κάποτε μαζί σου ένα φίλο, σου πήρα από τα χέρια... Χωρίς να κλαίω τώρα, νοσταλγώ... Χωρίς να κλαίω τώρα, αγάπη μου, στη σκέψη σου γελώ... Ω! πόσο γδέρ ήμουνα ήσυχος... Πόσο εύτυχος ήμουνα γδέρ!

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΛΕΓΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

σωματικό και ψυχικό στά πλήρη. Βαμπίρ, στην νιολεξία, είναι τα φαντάσματα, οι βογκολάνες που βγαίνουν τις νύχτες από τους τάφους των.

Στό παρακάτω άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Πωλέτ Μοράς, μιλούμε για τις «βάραι» του κινηματογράφου, εκφράζοντας δυο έντελως διαφορετικές γνώμες, η περίφημη μαγιά χορεύτρια Ζοσεφίνα Μπαίκερ και ο διάσημος Παριζιάνος κομικός ηθοποιός Νοέλ.

Η Ζοσεφίνα λοιπόν πιστεύει στις «βάραι». Μήπως αλλοίστε δεν είναι και η ίδια μια βάραι, ένα δαίμονα, ένα είδωλο γεμάτο ονθύρ και χάρι, που προκαλεί τον πιο τρολλό ένθουσιασμό στα πλήθη; Αιθέρα, τι είναι η γυναίκα αυτή; «Μισοφόρο έσο ή νέα θεά; Η πρωτόγονη χάρη του σώματός της λέει και φέρνει τη θεϊκή όμορφιά!

Αυτή τη στιγμή η Ζοσεφίνα θοισσεται στο χαμάκι της, νευρική και ανυπόμονη. Κάθεται μπροστά στο τραπέζι της και μακρινά οραται. Με την άκρη των ελκινών της δαχτύλων αλκυρε με άσπρη χροία τα σουλατένια της μάγουλα. Μου χαμογελά με το άστραφτερό της χαμόγελο και τα πελέκια μάτια της σαλεύουν και στοιφογούν εδω κι εκεί. Από τώρα, πριν αρχίσει το χορό, τα πάνω χορεύουν πάνω στη θαυματομένη αυτή χορεύτρια. Και μου περιγράφει, ένθουσιασμένη, κλώνοντας ζωηρές χειρονομίες, πως φαντάζεται την ιδεώδη βάραι.

Κατά τη γνώμη λοιπόν της Ζοσεφίνας Μπαίκερ, η αληθινή βάραι είναι εκείνη που έχει κάτι περισσότερο από το σέξ-άπλ. Έκείνη που έχει μια δύναμη μαγνητική, που αλματωρίζει άντρες και γυναίκες. Η γοητεία της βάραι είναι ένα φαινόμενο μαγικό, ένα είδος οιδιζή-ύποβολής.

Τύπος ασυνήθιστος, προσωπικό της έκτακτος ιδιόρρυθμη και μυστηριώδης, η βάραι πρέπει ν' ανάδιδε το μυστήριο της κάθε στιγμή, και σ' όλες τις περιστάσεις της ζωής της, τόσο φυσικά όπως και ένα λουλούδι σκορπίζει το άρωμά του.

—Η αληθινή βάραι, μου λέγει η Ζοσεφίνα, είναι η Γκόρτα Γκάμπι. Και μου εξηγεί πως στην αρχή, στις πρώτες ταινίες της, το μεγαλοπρόσθετος ήθος, η λιχρία, κι η μεγάλη απλότητα της Γκόρτας, φαινότανσαν ισορροπία και προσποίηση. Όλος ο κόσμος έλεγε: «Είστε κιο-

μωδία όλ' αυτά». Όστόσο η Γκόρτα δεν άλλαξε, έμεινε σύμφωνη με την ιδιοσυγκρασία της, μαγνητική, μυστηριώδης και ακατανίκητη, γιατί μέσα της υπάρχει ένα πραγματικό μυστήριο που δεν διδάσκεται, που είναι φυσικό σ' ελάχιστους άντρες και σ' ελάχιστες γυναίκες.

—Ναι, συμπληρώνει η Ζοσεφίνα, η Γκάμπι είναι η πραγματική βάραι και τη μαγική της δύναμη, την υπερφυσική, την ανεξήγητη, δεν την έδειξε ποθενά άλλο, τόσο καλά, όσο στην ταινία της Μάτα Χάρι.

—Και η Μάρλεν Ντρίττλ; ρωτώ.

—Η Ζοσεφίνα κάνει ένα χαριτωμένο ειρωνικό μοχασμό. Φρονεί ότι η Μάρλεν Ντρίττλ, μαγνητική τους άντρες, αλλά μόνον σαρκικά και όχι ψυχικά, όπως η Γκάμπι. Και προσθέτει:

—Για ποιο λόγο φορεί παντελόνια η Ντρίττλ; Ίσως να είναι ι-διόρρυθμη αυτό, αλλά είνε και πο-λύ εξεζητημένο, πολύ εξαντλητικό. Έν πάση περιπτώσει δεν είναι μολ-λύ έξυπνο γιατί οι άντρες δεν άγαπούν να τους παίρνουμε τα β-πλα τους.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, η Ζοσεφίνα ξέσπασε σ' ένα αλόδορο, χορταστικό γέλιο.

—Όστερα γίνεται λόγος για ένα άλλο ζήτημα.

—Ζοσεφίνα, της λέγω, πότε μου σεις που ταξιδεύατε τόσο πολύ,

(Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Πωλέτ Μοράς)

που είδατε τόσους τόπους, πο-ύ γνωρίσατε τόσες διαφορετικές φυ-λές, νομίζετε ότι μια ξένη έξασει στόν άντρα μια ιδιαίτερη γοητεία;

—Βέβαια... μου απαντά... Ναι, π.χ. ένας Ιταλός συνηθισμένος στην τυραννική ήγλεια των γυναι-κών του τόπου του. Η αινιγματι-κή ψυχρότητα μιας γυναίκας σλαν-ικτής φυλής θα τον έννευριση, αλλά και θα τον άναγνη περισσότερο και θα κάνει γι' αυτόν πιο επιθυμητή την ψυχρή Σλαβία, ένω θα ήταν άδύνατον να υπομείνει την άδιαφο-ρία μιας γυναίκας του τόπου του.

Και η Ζοσεφίνα συμπεραινει φι-λοσοφικά:

—Στά ζητήματα της άγάπης δεν ξέρουμε ποτέ τίποτε. Όστόσο, ό-ρισμένες φυλές έλκονται άμοιβαί-ως, περισσότερο, άκριβώς γιατί δυσκολεύονται να έννοηθούν. Το έ-διο συμβαίνει και με τ' άποια. Πρέπει άνάμεσα στόν άντρα και

στη γυναίκα να υπάρχει κάτι τι ά-γνωστο που υποδαυλίζει το μυστή-ριο, το μυστήριο που έννοει την έ-ρωτική έλξη. Εγώ, προσωπικά, ένδιαφέρωμαι τριμερά για τις δια-φορές αυτές μεταξύ των φυλών που έπασχέτομαι. Και τις προσέ-χω πολύ, γιατί μου χρειάζονται για το έπαγγελμά μου. Άλλού χο-ρεύω περισσότερο, άλλού τραγου-δώ περισσότερο και άλλού προκα-λώ περισσότερο το γέλιο. Μόνο στό Παρίσι, το πολυγαλακτικό μου Παρίσι, μπορώ και μένω φυσικά,

—Τώρα από τις γυναίκες αυτές έγινε πολύς θόρυβος, τις ορελαμά-ρισαν πολύ... Τις περιέβαλαν μ' έ-να γόητρο νοσηρό, σάν έλεγαν με το όποιον έχουν περιβληθή οι «γκάγκστερς» που είναι και αυτοί επίσης τόσο της μόδας σήμερα.

Θα σάς φέρω ένα παράδειγμα: Έχω μια άνθηφουλα δόγτο και ένα άνεψό πέντε χρόνων. Έί λοιπόν, το πιστεύετε; Η δεσποινίς θέλει από τώρα κιόλας, να παίξη τόν σό-λο της βάραι. Φοράει διάφορα παρ-δαλά κορσέλια, σιείται και λυγέ-ται όταν περπατάει, βάζει μαυρόδι-στά βλέφαρά της για να κάνει πιο μεγάλη τα μάτια της. Όσο για τόν άνεψό μου, μάς πιστολίζει ά-πό το πρού ως το βράδυ με υπ-ζέλια, για να μιμηθή τόν διαβόητο Άμερικανό λήσταρχο Άλ. Καπόνε. Βλέπετε τί όλδ'ρια έπιδρασι που έξασκούν όρισμένες ταινίες στά παιδιά; Ναι, δέχομαι να έμφανί-ζονται ή «βάραι» σίς ταινίες, ό-πό τόν όσον όμως να μην είναι ή επίδρασι των κακή, και στό τέλος του έργου να τρέφω ένα άγριο εν-λοκόστημα από τις τίμες νοικοκυρά-δες, τους συζύγους των όποιων ξε-μυλίσαν. Μα και κάτι άλλο ήθε-λα να πώ: Τι υπερβολικός, τι ά-φύσικος που είναι ό τύπος της βάραι! Πήτε μου, είδατε ποτέ στη ζωή σας μια γυναίκα με κομύ τό-σο ζωιατιστό, τόσο προκλητικό, με τσίννορα τόσο μακροχρόνιο και με τό-σο χαμύλο χαμόγελο, όπως όρι-σμένοι δάμα;

—Α! Όχι, τί να σάς πώ, έγώ ά-παύο μόνονά ό,τι είναι ήνιες. Δεν μ' άρέσουν τα μυστήρια και ή υπερδυσκολιές, τα περίπλοκα

γιατί νοιώθω ότι οι Παριζιάνοι με καταλαβαίνουν τέλεια και όλοζη-ρωτικά. Και τότε ή καρδιά μου έ-νε μαγεμένη.

Στό σημείο αυτό ή Ζοσεφίνα μ' άφίνει και φεύγει. Το κελάδιμά της σταματάει, σβύνει, κι άντη-χούν τ' άξάφνα χειροκροτήματα.

Η Ζοσεφίνα βγήκε στη σκηνή. Μ' ήνιες αντίληψεις, ίσορροπη- μένος, μη άφίνοντας τόν άντρό του να παραιοσθή από τις νοσηρές υπερβολές της έπολής του, ο Πα-ριζιάνος κομικός Νοέλ-Νοέλ μου έξέφρασε για τις «μοιραιές» γυναι-κές του κινηματογράφου, γνώμες έντελως αντίθετες από της Ζοσε-φίνας.

Ο Νοέλ-Νοέλ, κατεδάει τη «βάραι» από τόν δόξο της, της ά-φαιρεί την άγλη της.

—Η «βάραι», μου λέει, είναι ή γυναίκα ή όποια, σίς κινηματο-γραφικές ταινίες, σπέρνει τόν βλε-θο, κάνει τόν σύζυγο να έγκατα-λείψη τόν σπιτικό του και ν' άφήση τη γυναίκα του πανγμένη στά δά-κρυα. Δεν θα ήθελα καθόλου, σάς βεβαιώνω, να σιαντησώ μια τέ-τοια γυναίκα στη ζωή μου...

—Όστόσο, δεν νομίζετε πως είναι άφύσικο να δίνουμε στό πόδο αυ-τό των γυναικών μια τόσο μεγάλη σημασία;

—Τώρα από τις γυναίκες αυτές έγινε πολύς θόρυβος, τις ορελαμά-ρισαν πολύ... Τις περιέβαλαν μ' έ-να γόητρο νοσηρό, σάν έλεγαν με το όποιον έχουν περιβληθή οι «γκάγκστερς» που είναι και αυτοί επίσης τόσο της μόδας σήμερα.

Θα σάς φέρω ένα παράδειγμα: Έχω μια άνθηφουλα δόγτο και ένα άνεψό πέντε χρόνων. Έί λοιπόν, το πιστεύετε; Η δεσποινίς θέλει από τώρα κιόλας, να παίξη τόν σό-λο της βάραι. Φοράει διάφορα παρ-δαλά κορσέλια, σιείται και λυγέ-ται όταν περπατάει, βάζει μαυρόδι-στά βλέφαρά της για να κάνει πιο μεγάλη τα μάτια της. Όσο για τόν άνεψό μου, μάς πιστολίζει ά-πό το πρού ως το βράδυ με υπ-ζέλια, για να μιμηθή τόν διαβόητο Άμερικανό λήσταρχο Άλ. Καπόνε. Βλέπετε τί όλδ'ρια έπιδρασι που έξασκούν όρισμένες ταινίες στά παιδιά; Ναι, δέχομαι να έμφανί-ζονται ή «βάραι» σίς ταινίες, ό-πό τόν όσον όμως να μην είναι ή επίδρασι των κακή, και στό τέλος του έργου να τρέφω ένα άγριο εν-λοκόστημα από τις τίμες νοικοκυρά-δες, τους συζύγους των όποιων ξε-μυλίσαν. Μα και κάτι άλλο ήθε-λα να πώ: Τι υπερβολικός, τι ά-φύσικος που είναι ό τύπος της βάραι! Πήτε μου, είδατε ποτέ στη ζωή σας μια γυναίκα με κομύ τό-σο ζωιατιστό, τόσο προκλητικό, με τσίννορα τόσο μακροχρόνιο και με τό-σο χαμύλο χαμόγελο, όπως όρι-σμένοι δάμα;

—Α! Όχι, τί να σάς πώ, έγώ ά-παύο μόνονά ό,τι είναι ήνιες. Δεν μ' άρέσουν τα μυστήρια και ή υπερδυσκολιές, τα περίπλοκα

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

νοποίηση το καταχθόνιο μίσος της. Οι σωματούλakes αδού, γιά να μη τους βλέπει κανείς, μπο-ρούν να μένουν στό έσωτερικό του άνακτόρου σας, έτοιμοι γιά κάθε ένδεχόμενο... Μπορούν επίσης νάβουν εκεί χωρίς τη στολή τους, με τα πολιτικά.

—Σας έδαριστώ πολύ, μεγα-λειωσάτη, γιά τόν ένδιαφέρον σας από γιά τόν οικουμενικό μας έκ-μέρους τού μαρκησιού Κυπριάνι και εκ μέρους μου. Δεν μπορώ ν' άρηθώ πειά... Ναι, στείλατε τους σωματούλakes σας με τόν Φορ-τουνάτο... Όσο περισσότεροι εί-μαστε, τόσο τόν καλύτερο.

—Όρσά! είπε ή βασίλισσα. Θα δώσω άμέσως σχετικές δια-ταγές.

Ο Γουλιέλμος, άπου έδαρι-στηκε και πάλι τη βασίλισσα, ά-ποσύρθηκε. Ο πρίγκιπ ντε Μαρ-σιγιάν τόν συνόδωσε ως την εί-σοδο σχεδόν τών άνακτόρων, ό-που τόν περιέμενε τόν άμάξι τους. Δεν τόν χρησιμοποίησε όμως και έλπε στόν άμάξι να πάη να τόν περιμένει στην πλατεία της Μη-τροπόλεως, γιά τόν προηγούμενος σκόπευε να πάη με τα πόδια ως τόν κοσμηματοπώλη του γιά ν' άγοράσει ένα δώρο γιά τη Γουλιέλ-μνα.

Βγήκε, λοιπόν, έξω και προ-χώρησε σέ μια γέφυρα, που ήταν μπρός στην πλατεία τών άνακτό-ρων. Έξασφα όμως, καθώς περ-πατούσε, είδε έναν άντρα τυλιγ-μένο σ' ένα μαγδύνα, να έρχεται από την αντίθετη διεύθυνση.

Ο Γουλιέλμος, καθώς προχω-ρούσε, άντελήφθη ότι ο άγνωστος κατέβαλε προσπάθειες γιά να κρύψει τόν πρόσωπό του.

Έν τούτοις, ο νεαρός μαρκή-σιος μπόρεσε να δει τόν σκληρά χα-ροκτηριστικό τού ανθρώπου αυ-τού, ο όποιος, μολοντί ήταν κα-λοντυμένος ως έδαπριδής, είχε φνισιογνωμία πρόστυχη, σχεδόν

καί τα πολυσύνθετα πλάσματα. Ί-σως ή «βάραι» ν' άρέσουν σέ όρι-σμένους «μπλάξ» που δεν τους συγκινεί παρά μόνονά τόν σπάνιο, τόν ασυνήθιστο, τόν έπικίνδυνο. Ο-σο γιά μένα, ό,τι είναι άρρωστικώ-σικο, εξεζητημένο, ψεύτικο, μου έί-νε άπολύτως άντιπαθητικό. Ο έ-ρωτας μου άρέσει όταν συνοδεύε-ται από χαρά και ήγεια και όχι από μυστήρια. Ίσως δεν είμαι ρομαντικός, ίσως δεν είμαι μον-τέρνος, ίσως δεν είμαι ραφεφινάτος και άριστοκρατικός, αλλά τί να γί-νη, τέτοιος είμαι.

ΠΩΛΕΤ ΜΟΡΑΣ

έγκληματική.

Χωρίς να θέλει, ο Γουλιέλμος άνατρίχασε στό άντίκρουμά του. Μα πού την είχε ξαναϊδή τη φνισιογνωμία αυτή;

Προσπάθησε να θυμηθή, να συγκεντρώσει τις άναμνήσεις του, να τόν βοηθούσε καθόλου...

Έν τώ μεταξύ προσπέρασε τόν άγνωστο, ο όποιος είχε ταχύνει τόν βήμα του κι έσπευσε να χω-ρή σ' έναν άπ' τους στενούς δρό-μους που ήταν κοντά στη γέ-φυρα.

Τότε, ξαφνικά, ο Γουλιέλμος Μάιστερ θυμήθηκε...

Ο άγνωστος αυτός δεν ήταν άλλος από τόν Κόκκινο Τζιλ...

Ναι, ήταν ο Κόκκινος Τζιλ με-ταμφιεσμένος σ' έδαπριδή, γιά-τί έτσι, κατά διαταγή της Μαλ-φιέρας, κυκλοφορούσε τόν τελευ-τάτος.

Ο Γουλιέλμος, άπου έδαρι-στηκε και πάλι τη βασίλισσα, ά-ποσύρθηκε. Ο πρίγκιπ ντε Μαρ-σιγιάν τόν συνόδωσε ως την εί-σοδο σχεδόν τών άνακτόρων, ό-που τόν περιέμενε τόν άμάξι τους. Δεν τόν χρησιμοποίησε όμως και έλπε στόν άμάξι να πάη να τόν περιμένει στην πλατεία της Μη-τροπόλεως, γιά τόν προηγούμενος σκόπευε να πάη με τα πόδια ως τόν κοσμηματοπώλη του γιά ν' άγοράσει ένα δώρο γιά τη Γουλιέλ-μνα.

Βγήκε, λοιπόν, έξω και προ-χώρησε σέ μια γέφυρα, που ήταν μπρός στην πλατεία τών άνακτό-ρων. Έξασφα όμως, καθώς περ-πατούσε, είδε έναν άντρα τυλιγ-μένο σ' ένα μαγδύνα, να έρχεται από την αντίθετη διεύθυνση.

Ο Γουλιέλμος, καθώς προχω-ρούσε, άντελήφθη ότι ο άγνωστος κατέβαλε προσπάθειες γιά να κρύψει τόν πρόσωπό του.

Έν τούτοις, ο νεαρός μαρκή-σιος μπόρεσε να δει τόν σκληρά χα-ροκτηριστικό τού ανθρώπου αυ-τού, ο όποιος, μολοντί ήταν κα-λοντυμένος ως έδαπριδής, είχε φνισιογνωμία πρόστυχη, σχεδόν

καί τα πολυσύνθετα πλάσματα. Ί-σως ή «βάραι» ν' άρέσουν σέ όρι-σμένους «μπλάξ» που δεν τους συγκινεί παρά μόνονά τόν σπάνιο, τόν ασυνήθιστο, τόν έπικίνδυνο. Ο-σο γιά μένα, ό,τι είναι άρρωστικώ-σικο, εξεζητημένο, ψεύτικο, μου έί-νε άπολύτως άντιπαθητικό. Ο έ-ρωτας μου άρέσει όταν συνοδεύε-ται από χαρά και ήγεια και όχι από μυστήρια. Ίσως δεν είμαι ρομαντικός, ίσως δεν είμαι μον-τέρνος, ίσως δεν είμαι ραφεφινάτος και άριστοκρατικός, αλλά τί να γί-νη, τέτοιος είμαι.

Ο Γουλιέλμος, άπου έδαρι-στηκε και πάλι τη βασίλισσα, ά-ποσύρθηκε. Ο πρίγκιπ ντε Μαρ-σιγιάν τόν συνόδωσε ως την εί-σοδο σχεδόν τών άνακτόρων, ό-που τόν περιέμενε τόν άμάξι τους. Δεν τόν χρησιμοποίησε όμως και έλπε στόν άμάξι να πάη να τόν περιμένει στην πλατεία της Μη-τροπόλεως, γιά τόν προηγούμενος σκόπευε να πάη με τα πόδια ως τόν κοσμηματοπώλη του γιά ν' άγοράσει ένα δώρο γιά τη Γουλιέλ-μνα.

Βγήκε, λοιπόν, έξω και προ-χώρησε σέ μια γέφυρα, που ήταν μπρός στην πλατεία τών άνακτό-ρων. Έξασφα όμως, καθώς περ-πατούσε, είδε έναν άντρα τυλιγ-μένο σ' ένα μαγδύνα, να έρχεται από την αντίθετη διεύθυνση.

Ο Γουλιέλμος, καθώς προχω-ρούσε, άντελήφθη ότι ο άγνωστος κατέβαλε προσπάθειες γιά να κρύψει τόν πρόσωπό του.

Έν τούτοις, ο νεαρός μαρκή-σιος μπόρεσε να δει τόν σκληρά χα-ροκτηριστικό τού ανθρώπου αυ-τού, ο όποιος, μολοντί ήταν κα-λοντυμένος ως έδαπριδής, είχε φνισιογνωμία πρόστυχη, σχεδόν

καί τα πολυσύνθετα πλάσματα. Ί-σως ή «βάραι» ν' άρέσουν σέ όρι-σμένους «μπλάξ» που δεν τους συγκινεί παρά μόνονά τόν σπάνιο, τόν ασυνήθιστο, τόν έπικίνδυνο. Ο-σο γιά μένα, ό,τι είναι άρρωστικώ-σικο, εξεζητημένο, ψεύτικο, μου έί-νε άπολύτως άντιπαθητικό. Ο έ-ρωτας μου άρέσει όταν συνοδεύε-ται από χαρά και ήγεια και όχι από μυστήρια. Ίσως δεν είμαι ρομαντικός, ίσως δεν είμαι μον-τέρνος, ίσως δεν είμαι ραφεφινάτος και άριστοκρατικός, αλλά τί να γί-νη, τέτοιος είμαι.

Ο Γουλιέλμος, άπου έδαρι-στηκε και πάλι τη βασίλισσα, ά-ποσύρθηκε. Ο πρίγκιπ ντε Μαρ-σιγιάν τόν συνόδωσε ως την εί-σοδο σχεδόν τών άνακτόρων, ό-που τόν περιέμενε τόν άμάξι τους. Δεν τόν χρησιμοποίησε όμως και έλπε στόν άμάξι να πάη να τόν περιμένει στην πλατεία της Μη-τροπόλεως, γιά τόν προηγούμενος σκόπευε να πάη με τα πόδια ως τόν κοσμηματοπώλη του γιά ν' άγοράσει ένα δώρο γιά τη Γουλιέλ-μνα.

κάθε κίνησι στό δρόμο σταμάτησε κι ή συνηθισμένη νυχτερινή σιω-πή άπλώθηκε γύρω σ' αυτόν.

Μέσα στό σπίτι της Μαλφιέ-ρας όμως, σ' ένα μεγάλο δωμάτιο τού ίσογειού, γινόντουσαν πράγ-ματα πολύ ένδιαφέροντα. Είκοσι έ-δοιμισιο άνθρωποι, οι είκοσι έ-παγγελματίαι δολοφόνοι, τους ο-ποιους είχε συγκεντρώσει ο Κόκ-κινος Τζιλ από τή καταγώγια της Νεαπόλεως, βρισκόντουσαν μαζε-μένοι εκεί, γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι και περιέμεναν...

Περιέμεναν τη Μαλφιέρα, ή ο-ποία τους είχε μαζέψει στό σπίτι της γιά να τους δώση τις τελευ-τάτες οδηγίες της.

Έν τώ μεταξύ, μη έχοντας τί άλλο να κάνουν, συζητούσαν με-ταξύ τους καπνίζοντας.

Έξασφα, μια πόρτα στό βάθος της αίθουσας άνοιξε και παρυν-όσας κι' εγώ θα πραγματοποιήσω την έκδική μου. Ο καιρός, πι-στεύω, θα μάς βοηθήσει... Η τε-λευταίες νύχτες είναι άγριες, σκο-τεινές, θυελλώδεις... Έτσι έλπι-ζω να είναι κι ή αύριανή. Θα μπούμε στό άνάκτορο Κυπριάνι και θα σκοτώσουμε όλους όσους θα βρούμε μέσα! Μη λυπηθήτε κανένα!... Έγώ ή ίδια θα σάς δώσω τόν παρδείγμα της σφα-γής... Έπειτα θα λεηλατήσετε τους θησαυρούς του και στό τέ-λος πριν φύγετε, θα τόν βάλετε φωτιά... Κατόν θάρρητε έδω να σάς δώσω την άμοιδή σας, ή όποια, να είστε βέβαιοι ότι θα εί-νε βασιλική... Είμαστε σύμφωνοι; —Ναι! απάντησαν με μια φωνή οι κακούργοι.

Θα μπούμε στό άνάκτορο Κυπριάνι από μια πόρτα τών κή-πων τών, έξακολούθησε ή Μαλ-φιέρα. Θα μάς την άνοιξη ένας δικός μας άνθρωπος, τόν όποιο έχουμε ειδοποιήσει σχετικώς.

Ο άνθρωπος γιά τόν όποιο μι-λούσε ή Μαλφιέρα δεν ήταν άλ-λο από τόν νεαρό άστρίγγανο Μάλ-θο. Ο Μάλθος, τόν όποιον ή πληγή είχε έπουλωθή πειά, είχε σηκωθεί από τόν κορσέβι κι ή Μαλφιέρα είχε έπινοωνήσει πράγματι μαζί του, κι έναν άλλο άστρίγγανο και τόν είχε παραγγεί-λει να της άνοιξη την πόρτα τού κήπου τη νύχτα της επομένης, σά- δώδεκα άκριβώς.

Μά ο Μάλθος, έσπευσε να τ' άνακοινώση όλα στό Γουλιέλμο Μάιστερ και στην Μινιόν.

Έτσι τόν βοάδν που θα γινόταν ή έυδρομή, όλοι ήταν έτοιμοι στό άνάκτορο τού Κυπριάνι γιά να έποδεχθούν τους κακούργους. Ο Μάλθος θα τους άνοιγε πράγματι την πόρτα και θα τους άφινε να μπουν μέσα, μα θα τους περιέ-μεναν κομμένοι μέσα στά σιδερένια τών κήπων οι Κυπριάνι, οι όικοι τους, οι άνθρωποι τους και οι καουτιώτες της άνακτορικής σουσας που τους είχε στείλει ή βασίλισσα Μαρία.

Και τόν κρίσιμο εκείνο βράδυ είχε φτάσει...

Οι άνθρωποι τού άνακτόρου Κυπριάνι βρισκόντουσαν όλοι σίς θέσεις τους, πάνοπλοι, έτοιμοι γιά κάθε ατυχήματα, γιά κάθε ή-ρωισμό...

Όλοι οι ήρωές μας, ο μαρκή-σιος Τζοζάνι, ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο Αλέξης, ο Φορτου-νάτο, ο Ζάν-Πολ κι ή Φριτζ βρισκόντουσαν έπί κεφαλής τους.

Κι' αυτός ο νεαρός Ουιβέρτος βρισκόνταν κοντά τους.

Κοιμμένοι όλοι μέσα στά σύ-δεντρα, περιέμεναν με άγωνία...

Μέσα στό άνάκτορο, στό όποιο βρισκόντουσαν συγκεντρωμένες ή γυναίκες, ή ίδια άγωνία έπικρα-τούσε...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Η “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,, ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ

Ἐκλεκτὴ ὕλη, καλλιτεχνικὲς εἰκόνες, συριαστικὲς ἀκτουαλιτὲ κτλ. κτλ.

ΣΕΛΙΔΕΣ 44

Ἐπίσης στὸ προσεχὲς φύλλον ἀρχίζουν

ΠΕΝΤΕ νέα ἀριστουργηματικὰ ἀναγνώσματα :

“Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ,,

Περιπαθέστατο αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα
τῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως λαίδης ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

“Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ,,

Περιπετειωδέστατο ἱπποτικὸ μυθιστόρημα
τοῦ γόητος Γάλλου συγγραφέως ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

“ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ,,

Σκοτεινὸ καὶ γεμᾶτο ἀγωνία καὶ ἀπρόοπτα μυθιστόρημα
τοῦ περιφήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

“...ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΩ!....,,

Συναρπαστικὰ καὶ συνταρακτικὰ Ἀπομνημονεύματα
τῆς διεθνοῦς κατασκόπου ΖΑΝΣΕΛ

“ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ,,

Ἡ πιὸ ἐξαιρετικὲς ἐνδιαφέρουσες σελίδες ἀπὸ τὰ δραματικὰ κυνήγια
τῶν γνωστοτέρων Εὐρωπαίων θηριοκυνηγῶν

**“Ὅλ’ αὐτὰ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς
φύλλου τῆς “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,**

ΤΕΡΨΙΣ, ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ, ΓΟΗΤΕΙΑ, ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.